1976/ 28-52 28-76

Akbaba

NASRETTİN HOCA SAYISI!

— Benim düşeceğimi bildin, peki bunun düşeceğini neden bilemedin?...

dış bakımında yeni bir dönem...

SİLİKADENTLİ

grin®

ŞEFFAF YEŞİL DİŞ MACUNU

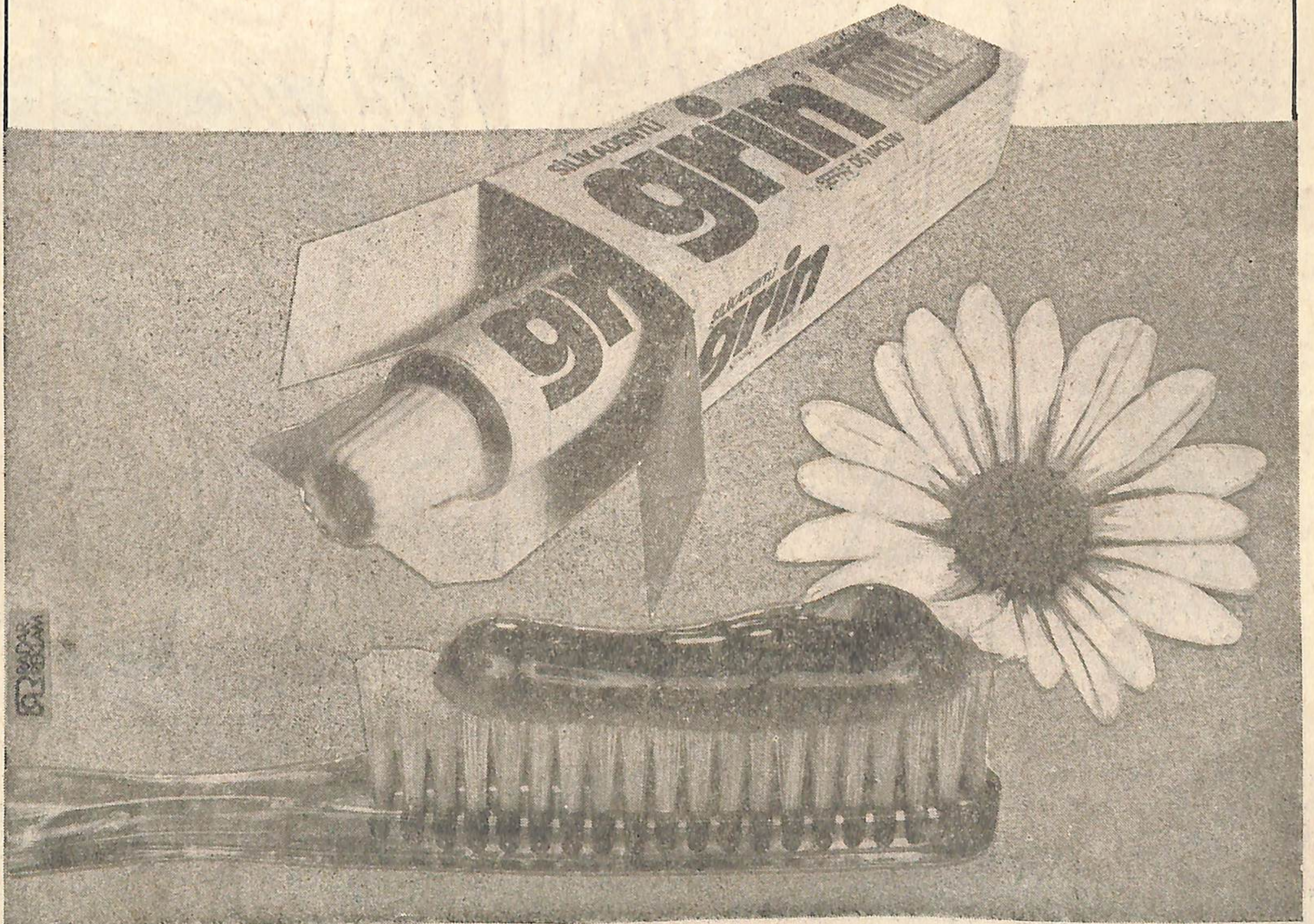
Yepyeni, benzersiz bir diş macunudur Grin:
Yeşil, şeffaf ve hoş kokulu.

Dolgu maddelerinden arıtılmıştır:
Temizleme ve beyazlatma gücü çok fazladır.

Silikadent'lidir: Dişlere parlaklık ve beyazlık kazandırır.

Antibakteriyel'dir: Besi fermantasyonunu ortadan kaldırır, ağız kokularını giderir.

Fluorid'lidir: Diş minelerini güçlendirir çürümeleri önler.

Akbaba

Kurucusu : Yusuf Ziya ORTAÇ

YIL : 54 — Cilt : 31 — Sayı: 28 * Haftalık Siyasî Mizah Gazetesi * 7 Temmuz 1976 — Fiatı 250 Kuruş

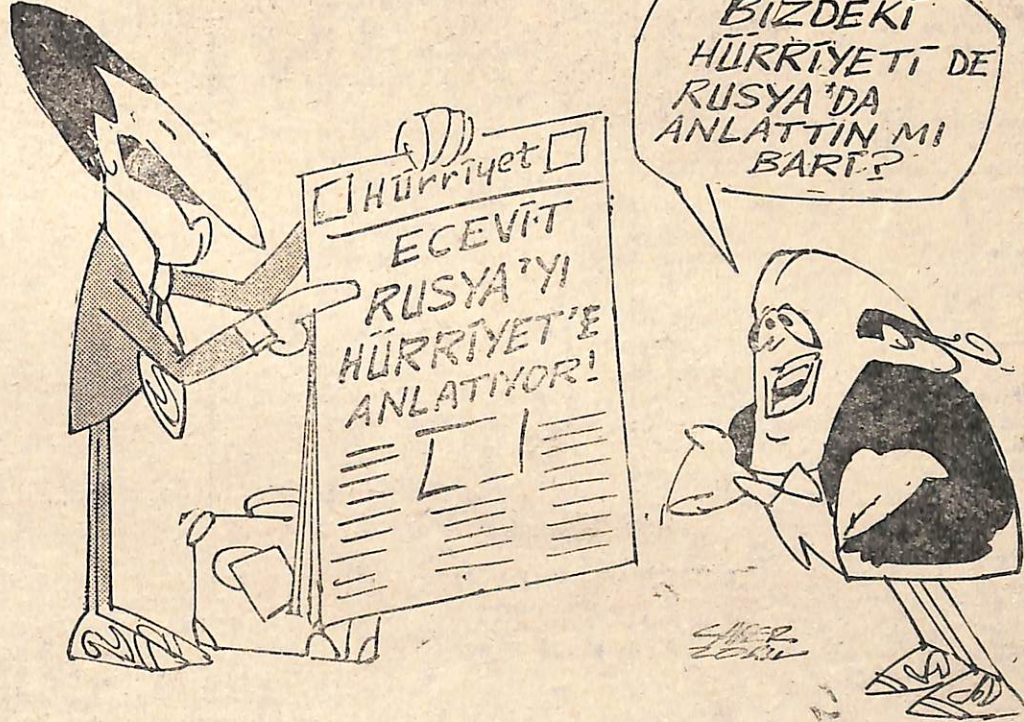
Açıklamasın daha iyi

BAŞBAKAN Süleyman Demirel'in büyük bir gazetemizin yazı işleri müdürü — başyazarına yaptığı açıklamaların bazı bölümlerini okuduk. Bazı bölümlerini diyoruz, çünkü tümünü okumak gereksizdi. Suç gazetecinin değildi kuşkusuz. Ayrıca, başlığına rağmen yazı bir «açıklama» da değildi.

Yazı, bir köşe kapmaca oyununun kâğıt üzerindeki dökümüydü. Gazeteci tüm yeteneklerini kullanıyor, can alıcı sorularla konuların derinliklerine inmeye çalışıyordu. Tüm sorular, dipsiz bir kuyuya tutulan kibrit ışığı gibi etkisiz kalıyordu ne yazık. Belirli sözler vardı Bay Demirel'in umursamazlıkla tekrarlayıp durduğu. Sorular değişiyor, karşılıklar hep aynı noktanın çevresinde dönüyordu.

Politikayı kesin söz söylememe sanatı olarak tanımlayanlar vardır. Eğer bu tanımın doğruluğu kabul edilirse, politika sanatının belki de yeryüzündeki en büyük ustasının Bay Demirel olduğu da kabul edilmeli. Bay Demirel binlerce söz edip hiçbir şey söylememe yeteneğine sahip. Satırlara yukarıdan aşağı, aşağıdan yukarı bakıyorsunuz. Belirli bir paragrafı birkaç kez okuyorsunuz. Söylenenlerin bir özetini yapmak istediğinizde, kafanızda başıboş dönen lâkırdı yığınlarından başka bir şey bulamıyorsunuz.

Ayrıca... Cumhurbaşkanının sözlerini çarpıtıyor Bay Demirel, ana muhalefet liderinin sözlerini çarpıtıyor, kendisiyle konuşan gazetecinin sözlerini çarpıtıyor, hattâ hızını alamayıp kendi sözlerini bile çarpıtıyor sık sık.

Bay Demirel'in «açıklama»ları, sağlam mantıklı kişilerin sinirlerini öldüresiye törpülemek amacıyla yapılmışa benziyor. Garip anlamlar taşıyan sözlerin yanısıra, onca uğraşmanıza karşın hiçbir anlam çıkartamadığınız sözler de var.

Aralıksız konuşuyor adamımız. Ağzına ne gelirse söyleyerek...

«Sayın Cumhurbaşkanı kimseyi itham etmiyor, bu genel bir itham, Panislâmizm ve Pantürkizm Türkiye'de olacak şeyler değildir diyor... Sayın Cumhurbaşkanı söylediği sözü, herhalde Türkiye Cumhurbaşkanı olarak söyleyeceği sözü esirgemez. Birisini hedef alıyorsa o lâfı boşa söylemez, hedefine söyler. Yani şimdi Sayın Cumhurbaşkanının 27 Mayıs nutkunu yorumlamak suretiyle onun koymadığı hedefleri ve bizim koymadığımız hedefleri koymayı yanlış bulurum...»

«Anayasanın dibâçesinde bir yere geldiğiniz zaman Anayasa'nın Türkiye Cumhuriyeti Kurucu Meclisi tarafından hazırlanan bu Anayasayı kabul ve ilân ve onun asıl teminatının vatandaşlarının gönüllerinde yeraldığı inancı ile hürriyete, adalete, fazilete aşık evlâtlarının uyanık bekçiliğine emanet ediyor. Yani Cumhuriyeti yıkacağız diyenin karşısında bırak yıksın demiyeceksin de, yıktırmayacağım demek buradan doğuyor.»

«Hiçbir şekilde burnunun kanaması, yani herhangi bir vatandaşın burnunun kanamasına tümüyle karşıyız.»

«Suçlu saymak veya saymamak benim işim değil. Ben sadece hâdiseyi görüyorum...»

«Görmüyorum efendim. Ben sadece hâdiseyi tesbit ediyorum.»

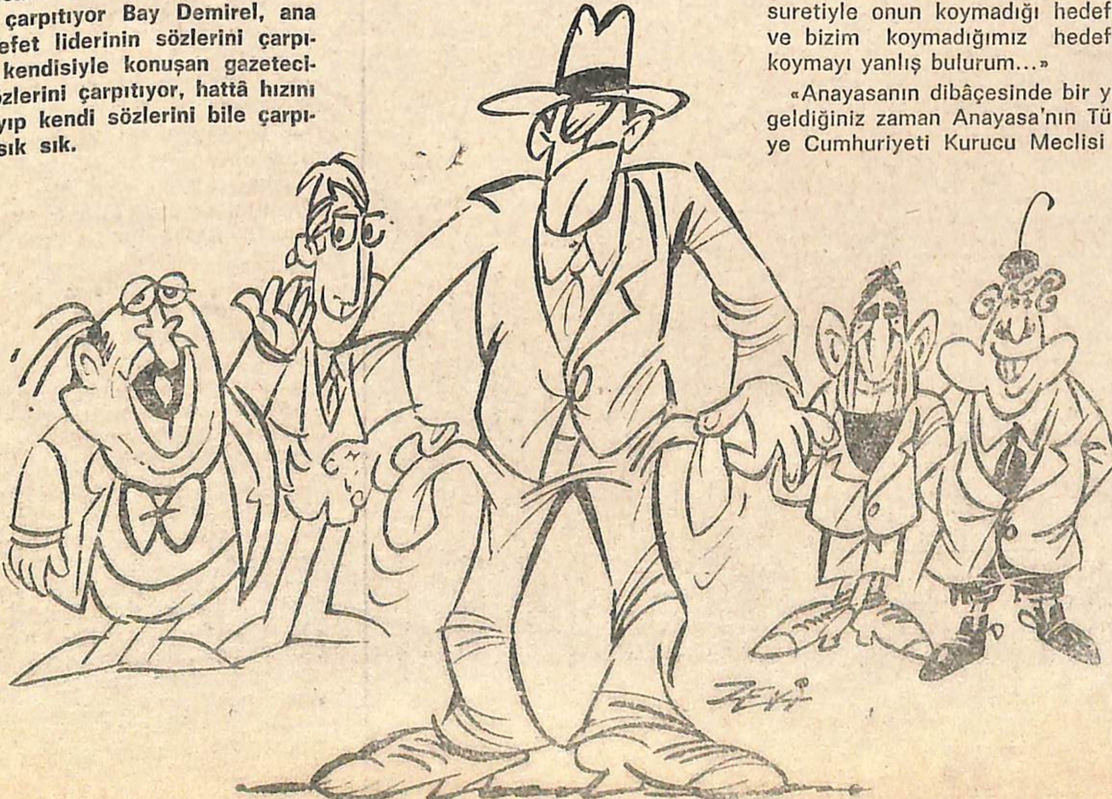
«Yok yok memleketi idare edememekle. Memleketin bütün meseleleri içinden çıkılamaz hale geldi.. MSP'yi idare değil, gayet açıklıkla söylüyorum, kimseyi de idare değil.»

Bay Demirel'i Türk halkı büyük bir olasılıkla ilerde kötü bir düş, ters bir rastlantı olarak anacak. Ama felsefe dünyası ona çok şeyler borçlu olacak. «Demirelizm» sözü çoktan yerleşti ilgili çevrelerde. Buna eskiden «saçmanın mantığı» denirdi.

Bu adamın düşünme biçimi mi herkesten farklı, yoksa normal düşünebildiği halde ağzından çıkanları kontrol mu edemiyor? Birinci şık da, ikinci şık da doğru olsa, insanın aklına aynı soru takılıyor:

Bu adam bulunduğu yere nasıl gelebildi ve nasıl kalabiliyor orada? Gelin de şaşmayın şeytanın işine.

AKBABA

— Demirel, «Vatandaş M.C.' yi tuttuğunu göstermiştir» dedi... —

Hazırlayan :

Burhan ESEN

Nasrettin Hoca 1976

Aramıza yine geldi Hoca

Esprilerinin salçası bolca

Ne demişti hoca, pazara götürdüğü hindi satılmayınca:

— Yahu ne diye papağana mangırı sayıyordu da, benim babahindiye şöyle alıcı gözle bile bakmıyorsunuz?..

— Hocam o kuş bildiklerinden değil. İnsan gibi konuşuyor.

— İyi dersiniz, hoş söylersiniz ama, o konuşuyorsa, buncağız da düşünüyor!..

Demek daha o yıllardan başlamış ağustos böceği gibi cırlayanlara değer vermek. Düşünenleri yermek.

* * *

Aradan yüz yıllar geçmiştir. Esprileri güncelliğini kaybetmemiş, eskimemiştir.

Bilirsiniz hırsız hikâyesini, Hocanın evini soymuştur biri. Komşular toplanmışlardır başına:

— Kabahat sende, Kapı-

ESKİMEYEN NASRETTİN HOCA

ya daha iri kilit vuracaktın.

— Pencerelerin demiri yok!..

— Uykunuzda ağır galiba. Herif evi soyarken siz mışıl mışıl uyumuşsunuz.

— Kuş uçmaz, kervan geçmez yerde ev tutanın hali böyle olur.

Hoca en sonunda dayanamamış:

— Yahu, demiş, bütün kabahati benim sırtıma yüklüyorsunuz. Bre insafsızlar, hırsızın hiç mi suçu yok?. .

Gelde şimdi anarşik olayları hatırlama. Hergün çekilmektedir bir tetik. Bir öğrenci toprağa düşmektedir gencecik.

Kaatil unutuluyor. Cinayet yutuluyor. Öldüren değil, ölen suçlanıyor:

— Sol kolunu kaldırmasaydı...

— Sağdan yürümeseydi..

— Üniversitenin yanından geçmeseydi.

Hani insan, neredeyse, Nasrettin Hocalaşacak, bu densizlerle dalaşacak:

— Yahu, şu gençleri politikanın silâhlısının içine iten, onu komando olarak eğiten, beline tabanca takan, elindeki bombanın fitilini yakan belirli çevrelerin hiç mi suçu yok?

Burhan ESEN

VAZGEÇTİM

Nasrettin Hocaya sordular:

— Hocam, yine Akşehir gölüne yoğurt çalacak mısın?.

— Yoğurttan vazgeçtim. Bu kez sunta mayalayacak, vergi iadesi çalacağım!...

AYI YAPIYORLAR

— Ya demek hocam, eski ayları kırparak yıldız yapıyorlar ha?..

— O eskidendi erenler. Şimdiki ayların sonuna bir (ı) harfi koyup ay'ı Ayı yapıyorlar!...

YORGAN GİDER, KAVGA BİTER

— Hırsızlar üzerindeki yorganı alıp gittikten sonra: «Yorgan gitti, kovga bitti» demiştin değil mi?..

— Eski hırsızlar insaflıydı. Şimdikiler ev sahibinin yatağı, yorganı ile yetinmiyorlar. Çoğu zaman hane sahibinin canını da almadan gitmiyorlar..

UÇAKTAN İNDİ HOCA LÂFLAR ETTİ KOSKOCA

ESENBOĞA Hava alanında sıkı güvenlik tedbirleri alınmıştı. Panzerler asfaltlara, keskin nişancılar civardaki katlara yerleştirilmişti.

Nasrettin Hoca aramızda yaşadığı günlerde: «Yorgan gitti, kavga bitti» dediği için sağcıların dikkatini çekmiş, hele komşusundan ödünç aldığı kazan geri istenince: «öldü» diye cevap vermesi olayın üzerine tuz biber ekmişti. Böyle laf söylemek, halt etmekti. Haşa huzurda sola dönmekti.

Nasrettin Hoca uçaktan inince ve başını sağa sola çevirince şaşırmıştı:

— Ey ahali, dedi, nedir bu meydanın hali?

— Size karşı çıktılar hocam!.

— Ben ne Anayasayım, ne de yargı organı, sırtıma sarmışım yatağı yorganı. Ben bir hoca-i biçareyim. Destuuur, yol verinde geçeyim.

Gazeteciler hocayı soru yağmuruna tutmuşlar, onun yorgun bulunduğunu unutmuşlardı. Biri sordu:

— Sağdan mı yürüyeceksin hocam, soldan mı?

— Dereden tepeden değil, bizim merkebin yürüdüğü yoldan.

— Aramızdan ayrılalı dünya çok değişmiş değil mi?...

— Değişen dünya değil, insanlar. Karakaçanın yerini karatren almış. Karagözle Hacivat gitmiş, Ecevit'le Demirel gelmiş. Tellalların yerine TRT' yi koymuşsunuz. Oy almak için birbirlerinizin gözlerini oymuşsunuz. Elma yerine, halkı soymuşsunuz. Kısacası bütün kepazeliklere doymuşsunuz!.

Gazeteciler hocanın yakasını bırakmıyor, sorularına devam ediyorlardı:

— Merkebini de birlikte getirdin mi?.

— Ben aklımı yitirdim mi? Elli lira sayılıp, eşek nallatılmaz. Bu kadar mangır sokağa atılmaz.

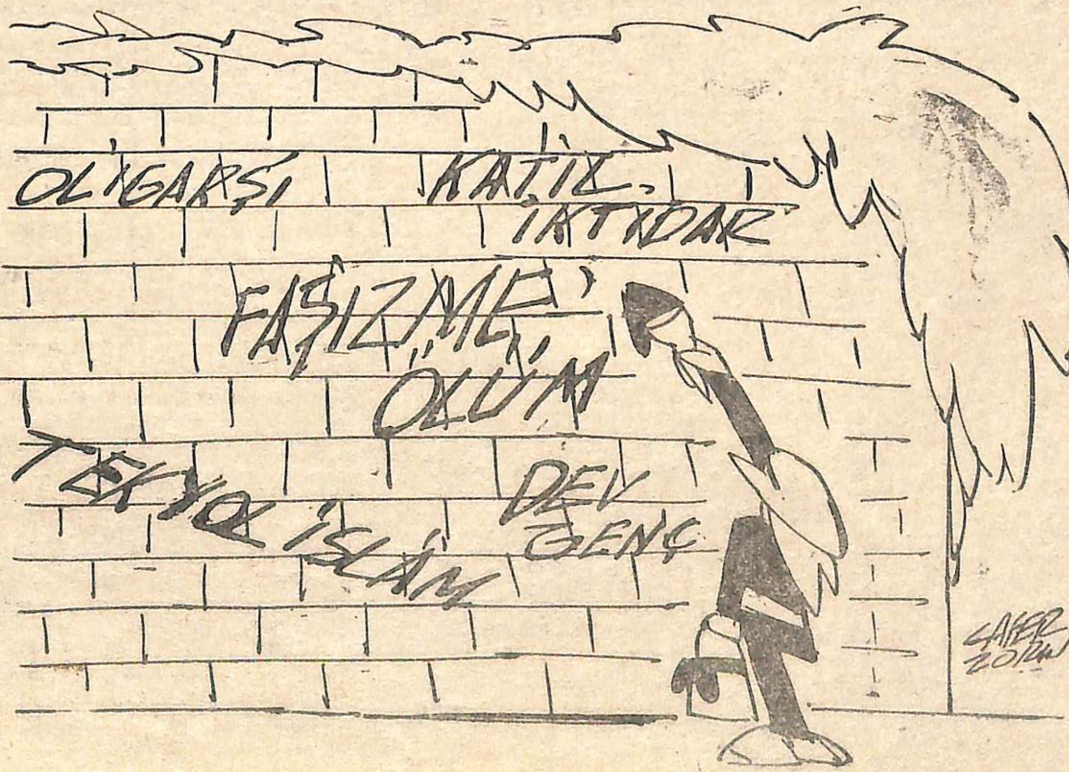
— Biz yirminciyüzyılı beygir gücüyle aşıyoruz. Eller uzaya, aya giderken kırat çağını yaşıyoruz..

— At binenin, kılınç kuşananındır. Anladığım kadarı ile sizde usta politika başında külahla dolaşanındır.

— Bu yıl yine Akşehir gölüne yoğurt mayalayacak, «ya tutarsa» diyerek bizi oyalayacak mısın?..

— Politikacı açıkgözler gölü yürütmediler, şişelere doldurup Taşdelen suyudur diye halka satmadılarsa, bir kez daha deneyeceğim. Ama bu sefer: Ya tutarsa!» demeyeceğim. Elin oğlu ne palavralar atıyor. Terkos suyuna biraz kola, biraz beyaz boya damlatıp, yoğurt diye satıyor!

— Öğrenime yaz günlerinde devam edilecek —

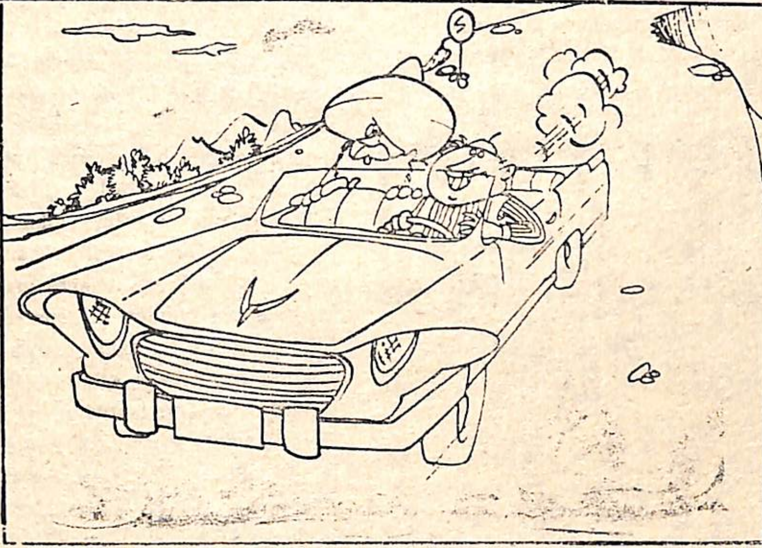

YAZ

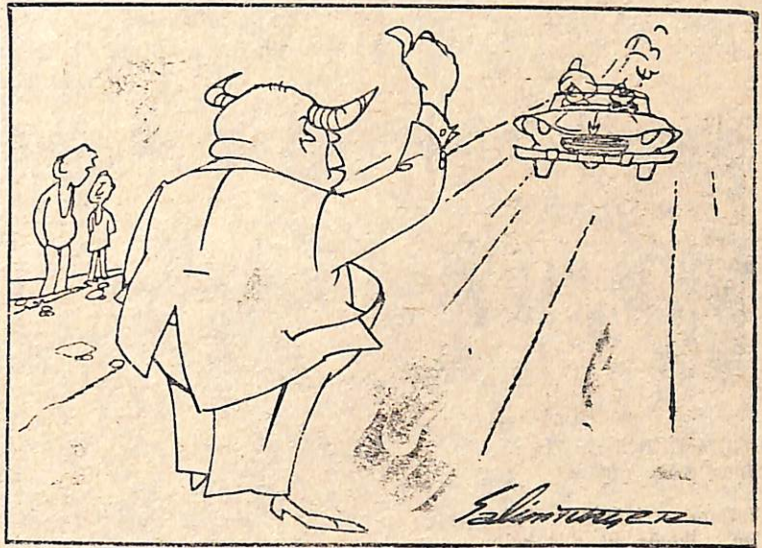
HOCA VE OGLU

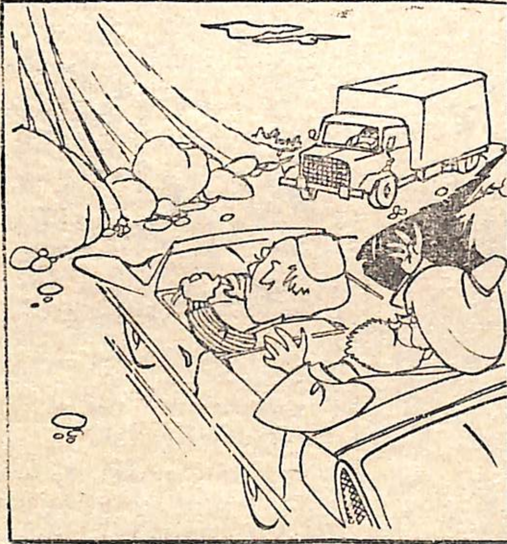

Araba sevdasına Hoca'da katılmıştı,
Mangırları sayarak bir Wolsvagen almıştı.
Hocanın oğlu vardı o gün direksiyonda,
Depo doldurulmuştu benzinle istasyonda..

Kâğıt gibi asfaltta uçmaktalardı tam gaz,
Hoca: «Oğlum» diyordu «yavaş gidelim biraz!»
«Oto icat edildi, yollar da oldu löküz,»
«Karşına çıkar geçen, asırdan kalma öküz;,»

Aldırmıyordu oğlan. Dedi: «Korkaksın baba,»
«Et elliye çıkalı hepsi gitti kasaba.»
Derken manda yerine görünmüştü koca M.A.N,
Hoca bağırdı: «Dikkat, hemen gaza bas aman!»

Bilirsiniz hocanın oğlu biraz sakardı,
Kim ne söylerse şaşkın, tam tersini yapardı.
Bir saniye düşündü, bu kez tutacaktı lâf,
Eski saçlarını da belki ettirirdi af.

Çektiği ayağını bastı gaz pedalına,
Kaza ikisinin de baktı elbet falına.
Beklemeyin boşuna hikâye burda bitsin,
Fazla merak edenler Hastahaneye gitsin!..

EŞEK

SIRTINDA gayet iri, şişman birini taşıyordu. Yokuşu tırmanıyordu. Dili hararetten bir karış dışarı çıkmıştı.

— Merhaba bay eşek, dedim.

— Merhaba ama, beni lâfa tutma. İşimiz çok acele. Ben bay değil, bayanım.

— Nereye götürüyorsun bu iri yağ tulumunu?

— Sosyal Adalet konulu bir konferans vermeğe gidiyor. Yolda arabası bozulmuş. Sahibimden kiralayarak üzerime bindi. Kendisi bir partinin milletvekili imiş. Salona yaklaşınca benim sırtımdan inip, sizin omuzlarınıza binecek.

— Feylezofluğun kocaman kulaklarından ötürü değil de, böyle iri lâflar etmenden ileri geliyormuş desene...

— Keyfim yerinde olsa o zaman görürdün feylezofluğun nedemek bulunduğunu... Mikrofondan ayrıldığım için efkârlıyım biraz. Rica ederim,aynen yaz.

— Ne mikrofonu imiş o, öyle? Kimsenin dinlemediği, kafa ütülemekten başka işe yaramayan açık oturumlardan birine seni de dâvet mi ettiler?

— Gazeteler yazdı, okumadın mı? Radyo idaresi beni üçüncü sınıf hanendeliğe indirmiş. Kızdım tabii. Bundan sonra okumamağa karar verdim. Gazinocular peşimdeler ama hiç birine yüz vermiyorum. Üç şarkı oku, iki defa kırıt, azıcıkta cilve dağıt. Mangırımız neşeli, bonolarımız dört köşeli... diyorlar. Fransanın payıtahtı Avrupadan, Büyük Okyanustan da teklifler var. Gel buraya koca kulaklı güzel. Oku birer gazel, diye çektiler tel. Önce olmaz, diye ettim naz, peşimde biraz daha papuç sürtsünler. Avansları hazırsa, söyleyin lütfen, menejerimi görsünler.

Bizim nallı şarkıcının yükseklerdeydi gözü. Anırmaya başlamıştı daha bitmeden sözü.

— Vay, dedim, öğe öğe... göğe çıkardığın ses bumuydu? Buna düpedüz anırmak denir. Ne yutulur, ne yenir.

İşte TRT idarecileri de senin gibi sanattan anlamadıklarından hakkımı yediler, sınavı kazanamadın dediler.

— Müzik faslını geçelim bir kalem. Ne mal olduğunu, bu konuda bilir, cümle alem, Hariçten gazel okumayı bırak da gel konuya. Başlıyorum soruya. Eşek hoşaftan anlamaz, diye bir laf dolaşır insanların ağzında. Nedendir acaba?

— O lakırdıyı iki ayaklı merkepler uydurmuşlardır. İçinizde hoşaf tanelerini çekirdeğile yutanlarınız var. Bizde sizin gibi eşeklik ederek çekirdekleri yutmamak amacı ile hoşafın tanelerine dokunmaz, sadece suyunu içmekle yetiniriz.

— Kırat politikanın içinde kaç yıldır. Senin öyle bir niyetin yok mu?

— Vallahi biz, pastırmaların, sucukların içine sokulmaktan fırsat bulup da politika da boy gösteremedik şimdiye dek. Politikaya giremedik ama, mizahınızda önemli yerimiz var.

— Anlamadım? Nasıl girdiniz güldürücüğümüzün içene? Gerçi münasebetsiz durumlar yaratanlara:

— Eşek şakası yapma! derler. Lâkin bu bizim ölçülerimize sığmayan lâtifelerdir.

Merkeple birlikte hem yürüyor, hem yavaş sesle konuşuyorduk. Üzerindeki bereket lâfımıza karışmıyor, sadece dinliyordu.

Karakaçan bir süre düşündükten sonra:

— Nasrettin Hoca üzerime ters binip de, eline kuyruğumu almasaydı doğru dürüst gülünecek tek fıkranız bulunmayacaktı.

— Hocanın fıkrası bir tane değil ki... Yüzlerce var...

— O yüzlercenin yarısında mutlaka ben de görünürüm. İstersen birini anlatayım:

Komşusu hocadan eşeğini istemiş.

— Yok demiş, hoca.

O sırada eşek anırmış ahırdan.

Hoca:

— Yahu, demiş... Yok dedik ya. Bana değil de eşeğin lâfına...

— Yeter, dedim, bunların hepsini biliyoruz. O hikâyelerin içinde merkepler figüran bile değil. Dekor gibi kullanmıştır hoca sizi...

Kızmıştı. Bir çifte atıvermişti aniden. Bereket boşa gitmişti.

Peşinden sadece:

— Vay eşşoğlu eşek... diyebilmiştim.

Burhan ESEN

ÖNSÖZ

Biliyorum, «Sam Amcam» diyerek sahip çıkmama bazıları kızacaklar. «Olur mu öyle iş?» diyecekler. «Sam Amca hepimizin amcası. Yalnız senin değil. Sen kim oluyorsun?»

Kusura bakmasınlar. Ben Sam Amcamı herkesten çok severim. Sam Amca en çok benim amcamdır. Ben Sam Amcamı bu kadar, bu kadar, nah bu kadar severim!...

Sulhi Dölek

SAM AMCAM iki yüz yaşında

DOĞUM GÜNÜN KUTLU OLSUN SAM AMCA!

4 Temmuz 1776'dan, 4 Temmuz 1976'ya... İkiyüz yıl, dile kolay.

Seninle yüzdoksanaltıncı yüzdoksanyedinci, yüzdoksansekizinci ve yüzdoksandokuzuncu yaş . günlerinde beraberdik. İkiyüzüncüsünde birbirimizden uzaktayız, üzgünüm. Yine de gönlüm seninle. Sana bu mutlu gününde beden, ve en çok da kafa sağlığı dilerim. Postayla küçük bir armağan gönderiyorum. Ne olduğunu biraz düşünürsen çıkartırsın. Birkaç ipucu vereceğim: Bir giyim eşyasıdır ama, örtünmek ,ya da soğuktan korunmak için giyilmez. İki kolu vardır, bağları vardır. Sımsıkı gerilir ve arkadan bağlanır. İnsan kendi kendine giyemez onu. Başka birinin giydirip ipleri bağlaması gerekir. Bu dediğim giyeceğin yatıştırıcı etkileri saymakla bitmez. İyi günlerde giy. Düzenlenen çılgın ve renkli törenler sırasında beni an. İkiyüzüncü yaş bir kez gelir.

WATERGATE'İ HATIRLIYOR MUSUN?

Ne günlerdi ama, değil mi? Çocuklar gibi eğlenmiştik.

Başkan, televizyona çıkıp namussuz olmadığını söyledi.

Sonra namussuzluğu kabul edip tası — tarağı topladı gitti.

Adalet Bakanı, yasaları yürütmekle görevli kişi; yalancı tanıklık suç ortaklığı ve adaleti engellemek suçlarıyla yargılandı.

General Alexander Haig, Nixon'un sağ kolu, Beyazsaray'da bant kayıtlarını silen «gizli ve olağanüstü bir güç» olabileceğini söylüyordu.

Ford, kendisinden önceki Başkan Nixon'un tüm suçlarını bağışladı. Ford'u Nixon getirmişti Başkan yardımcılığına. Vergi kaçakçılığı yüzünden Spiro Agnew bu görevi bırakmak zorunda kalınca. Biraz karışık ama, eğlendirici.

Bazıları bir kart basıp köşe başlarında dağıtmışlardı, hatırlıyor musun?

Bu kartın hâmilini kayıtsız şartsız bağışlayınız.
(Bir kişiliktir.)
(İmza)
A.B.D. Başkanı
Gerald Ford

Ama ne eğlenceli günlerdi!..

ÖZGÜRLÜK TRENİ

Bana küçük küçük ne çok kazıklar attın! En sonuncu kazığın «Özgürlük Treni»ydi. Beş dolara oturdu tam.

Bir tren vardı. İşbilir kişiler bu treni ikiyüzüncü yılına yaklaşan Amerikan tarihinden anılar, resimler, sesler, oynar görüntülerle doldurmuşlardı. Bir uçtan giriliyor, kulaklıklar takılıyor, durmadan yürüyen bir kayış üzerinde gidilerek öbür uçtan çıkılıyordu. Birkaç dakikada bitiyordu her şey. Tren ülkenin her yanını dolaşıyordu. Yüzbinlerce insan para verdikleri yetmiyormuş gibi saatlerce kuyrukta bekleyerek geziyorlardı bu müze — treni.

İkiyüzüncü yaş günü bir kez gelir. İkiyüzüncü yıl treni de.

Tren bir özel girişim eseriydi kuşkusuz. Zaten senin ülkende posta yönetiminden başka devlet girişimi yok sayılır.

SANA HAYRANLIĞIM BOŞUNA DEĞİL

Yaratıcılığını, özgürlüğünü, giri şimciliğini beğenmemek elde mi? Şeytanın aklına gelmeyecek işler senin kafandan çıkar. İkiyüz yılının bir tek gününü boşa geçirdiğini sanmıyorum. Kafan öyle bir çalışır ki, arı kovanları haltetmiş yanında.

Arı kovanlarından söz açılmışken... Brezilya'dan yola çıkıp sana doğru gelen katil arılar ne âlemde?

Yirmi yıl önce Brezilya'da bir profesör, bol bal veren ama sinirli ve saldırgan yaratılışta olan Afrika arısı ile, iyi huylu ama tembel Brezilya arısını çiftleştirip hem iyi huylu, hem de bol bal veren bir arı türü üretmeyi umuyordu. Çiftleşme gerçekleşti ama, ortaya çıkan melez, bir canavardı. Alkol kokusu, küçük bir gürültü, ya da kara giysiler bu canavarı çileden çıkarmaya yetiyordu. Sonra bu canavarlardan bir bölümü profesörün elinden kaçtı. Üreyerek ve karşılaştıkları arı oğullarını kendilerine benzeterek yılda ikiyüz millik bir hızla kuzeye doğru göçetmeye başladılar. Yol boyunca yüzlerce kişiyi sokup öldürerek ve

hiçbir şeyden yılmayarak. Bildiğim kadarıyla Güney Amerika'nın kuzey kıyılarına epeyce yaklaşmış olmalılar şu günlerde.

İşte Sam Amcam son görüşmemizde, Panama Kanalı'nın kuzeyine gereceği bir ağla bu arıların daha kuzeye çıkmalarının, Amerika Birleşik Devletleri'ni işgal etmelerinin önüne geçmeyi tasarlıyordu.

Ağı gerdin mi Sam Amca?

Sen eskiden beri korkulu öyküle re meraklısındır. Köpekbalıklarının korkunç dişleri için romanlar yazdın, filmler çevirdin. Sonra insan benliğini pençesine alan şeytanlara geldi sıra. Ardından atmosferin zehirlendiğini ballandıra ballandıra anlatarak herkesin ödünü patlattın. Bir ara atom enerjisinin tehlikeleri ni doladın diline. Derken arılara, yanardağlara, yersarsıntılarına geldi sıra.

Ben seni bilirim Sam Amca.

Hiçbir şeyi boşuna yapmazsın.

Masallardan çıkmışa benzeyen bu öcüleri ortaya salmandaki amaç ne? saran gerçek tehlikeleri görmemeye, kendini kandırmaya mı çalışıyorsun? Yoksa yoksa bizi mi kandırmaya çalışıyorsun?

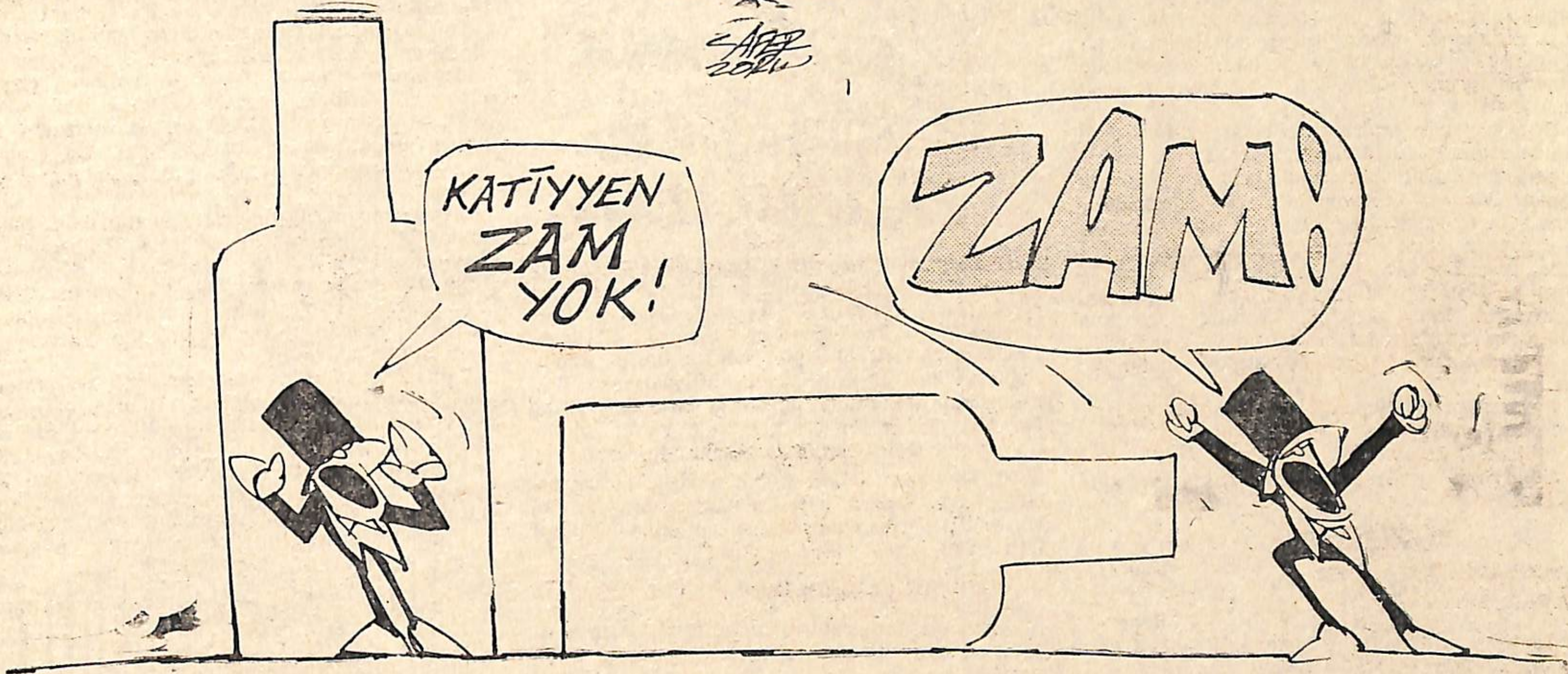
Sulhi DÖLEK

— A.B.D. İki yüz yaşında —

Haftaya: Amerika En Büyük, Amerika En Çılgın.

— İçkiye zam geliyor —

«Şişede durduğu gibi durmaz»!...

NASRETTİN HOCA MECLİSTE

Asırlar var ki, Hoca, doğru yolun simgesi
Anlayana ders olmuş, her sözü, her nüktesi...

Halkımızın gönlünde taptaze yaşamaz mı?
Şu halimizi görse kahkaha atamaz mı?...

Varsayalım ki Hoca, günümüzde olsaydı,
Hem de kürkünü giyip, Meclis'te bulunsaydı...

Yakışırdı sanırım, böyle yüce bir yere,
Nükteler döktürürdü, halkın nabzına göre...

Süleyman'la Turhan'ı yan yana oturturdu,
Tencereyi öldürür... Kazanı doğurturdu...

Eşeğini Meclis'in kapısına bağlardı,
Kurt'a, hırsıza karşı güvenliği sağlardı...

Belki de yer alırdı, Erbakan'ın yanında,
Çünki ziyafetlerin tadı var damağında...

Sunta yüklü gemiye O'da ilgi duyardı,
Ne varsa, kırık — dökük, eşyasını koyardı...

Toplanmayan üyeler, başkansız komisyonlar...
O'nda nükte olurdu, boşa giden milyonlar...

Bütçemizdeki açık, kalbini yaralardı,
Çare için, törenle göle maya çalardı...

Hoca'mızın eskiden, Kadılardandı dostu,
Bu gün de DGM ye belki sererdi postu...

Almanya'dan, Panzer, Jop, getirtmenin yerine,
Bu işi yaptırırdı, Timur'un Fillerine...

İktidar, Hoca'mıza belki güler, geçerdi,
Ama O da hamamda birer değer biçerdi...

Bindiği dalı kesen aptalı uyarırdı,
Avanağın elinden yakayı kurtarırdı...

Ya, her gün dayak yerdi, ya, istifa ederdi,
Ya da, «Parayı veren düdüğü çalar» derdi...

Siyasiler attıkça, bol palavra, boş temel,
Hoca'mız da boş durmaz, atardı birkaç gazel...

İktidar, boş vaadle kandırırken milleti,
Hoca da kaynatırdı, Mum ışığında eti...

Birer testi verirdi, Mebuslara hediye,
Tokatı da vururdu, «Sakın kırmayın» diye...

Mümkün mü, Hoca'mızı anmamak, bir gün bile?
Nerde bir yanlış varsa, Nüktesi gelir dile...

Fikret YILMAZ

Çamaşırcı kadın !...

Ağam Süleyman Paşam Süleyman

FIKRAYI bilirsiniz, hani adam bütün yaz boyu patlıcan yemekden bıkmış da sonunda sürekli yemek yediği lokantanın garsonuna «oğlum bana bir bardak su getir, ama lütfen patlıcansız olsun» demiş ya işte o adam gibi günlük basını takip edenler de içinde Süleyman geçmeyen iki satır yazı bulsalar bayram ediyorlar.

Buna rağmen bu yazımızda da (maalesef ve affınıza sığınarak) Süleymanlardan söz edeceğiz sevgili okurlar. İçinizden bazıları «Hoppalaaaaaa! Biz bir Süleymanla baş edemezken, adam sapıtıp Süleymanlardan söz etmeye başladı» diyebilir. İnan olun sapıtmadım. Aklım başımda. Karnım tok, iki gündür gazete okumuyorum. Üç gündür televizyon seyretmiyorum. Ateşim 36,5. Eğer aklımın başında olduğuna inandıysanız Süleymanları anlatmaya geçeyim.

Ansiklopediler başlıca üç Süleymandan söz eder.

Peygamber Süleyman
Padişah Süleyman
Politikacı Süleyman

Şimdi bunları özellikleriyle birlikte ayrı ayrı görelim.

PEYGAMBER SÜLEYMAN :

Davut'un oğludur. Gelmiş, geçmiş peygamber ve hükümdarların en zenginidir. Kuşların, denizdeki ve karadaki bütün hayvanlarla, cin ve perilerin dillerinden anlar, onlara hükmederdi. Rüzgâr da O'nun emrindeydi. Yedi yüz karısı, üç yüz cariyesi, muhteşem bir sarayı vardı. Bütün kudreti ve azametini ünlü mühürlü yüzüğünden alır. Mühürün bir başkasının eline geçmesi halinde bütün gücünü yitirirdi. «Mühür kimde ise Süleyman O'dur» sözü Peygamber Süleymandan kalmadır. Yediyüz karısı, üç cariyesi ile yetinmemiş, Saba Melikesi Belkıs ile medenî nikâh kıydırıp evlenmiştir. Yediyüz yıl süren ömrünün altıyüz yılında Saba Melikesi Belkis'den boşanabilmek için mahkeme kapılarında dolanmış, boşanabilmek için çektiği çileler yüzünden ünlü Prof. Hıfzı Veldet'e «Ailenin Çilesi Boşanma» kitabının yazılmasında ilham kaynağı olmuştur. Bu boşanma olayında Süleyman'ın haklı olduğuna dair belgeler Hıfzı Veldet Beyde, Saba Melikesi Belkis'in haklı olduğuna dair belgeler de Kadınlar Birliği Başkanı Günseli Özkaya'dadır. (Sayın okuyucu, çok rica ederim şüpheye düşme. Aklım başımda ve ateşim 36,5) Büyük güç ve ihtişamına rağmen Süleyman Peygamber de yaptığı bir savaş sırasında **Dış yardım almıştır.**

Süleyman'ın ordusu bir savaşta aç kalmıştı. Süleyman Peygamber dış yardım alabilmek için (O sırada **Henüz Amerika keşfedilmediği, Birleşik Devletler kurulmadığı ve en önemlisi Kissinger Dışişleri Bakanı olmadığı için**) dillerini konuştuğu Karınca Beyine başvurdu. Karınca Beyi Süleymana ülkesinden **üç büyük tarla üs vermesi karşılığı olarak** bir çekirge budu verdi. Bu budun yarısı Süleyman'ın ordusunu doyurdu.

(Kaynaklar: İslâm Ansiklopedisi, Larus Ansiklopedisi, Yazarın özel Kaynakları, Manise Akıl Hastalıkları Hastahanesinden alınmış Doktor Raporu.)

PADİŞAH SÜLEYMAN:

Osmanlı İmparatorluğunun topraklarının en geniş sınıra ulaştığı dönemin padişah, 46 yıl padişahlık yaptı. Padişahlığı sırasında «Nizamı alem için» **Düzenin korunması için çocuklarını celladın eline terketti.** Öteki Süleymanlardan farkı dış yardım almaması. «Olmaya devlet cihanda, bir nefes sıhat gibi» sözü padişah Süleyman'dan kalmadır.

Padişah Süleyman'ın en önemli özelliklerinden birisi de devlet düzeninin iyi işlemesi için yazılı kurallar koymasıdır. Bu yüzden Kanunî Süleyman olarak da anılır. **Kanunlara olan ilgisi kendisinden sonra gelen Süleymanlara örnek olmuştur.**

POLİTİKACI SÜLEYMAN:

Yahya oğlu. İlk mesleği çobanlık. Halen politikacı. Babası milyonu aşkın para biriktirip sermaye olarak öteki iki kardeşine verdiği halde Süleyman'ı devlet okullarında parasız yatılı okuttu. Tuttuğunu koparan, inatçı bir mizacı vardır. Bu yüzden on yıl önce oturduğu iktidar koltuğundan hiç kalkmak istemez. Peygamber Süleyman'ın gücünü mühüründen alması gibi politikacı Süleyman da gücünü 226 sayısından almaktadır. Bir ara elinde 226 olduğu halde iktidardan düştüyse de kendini çabuk toparlamıştır. Hesap uzmanıdır, hiç kimsenin düşünmediği yollardan giderek 226'yı bulur. Sık sık «Bulun 226'yı düşürün beni» demesi meşhurdur.

Kardeşlerine yeğenlerine son derece düşkündür. Bu yüzden çok sayıda sıkıntıya düştüyse de «Onlar kardeşlerim, ben Süleyman'ım» deyip işin içinden çıkmıştır. Yemeklerden dolmayı, yasalardan Anayasayı sever. Anayasayı çok çok sevdiği için de bir tane küçük Anayasa kitabını ceketinin üst cebinde taşır. Canı sıkıldıkça Anayasayı ceketinin cebinden çıkarıp sık sık okuduğu söylenir. Bazı solcu Porofesörler **«Anayasanın canına okuyor»** diyorlarsa da onlara aldırmamak gerekir. Politikacı Süleyman **da herkesin** okuduğu gibi okur Anayasayı. Çok sayıda ünvanı vardır. Karikatürist Turhan Selçuk çizdiği bir karikatürünün altına **«Kanunsuz Süleyman»** yazdıysa da politikacı Süleyman herşeyin kanunlar çerçevesinde olmasını ister. Bu çerçece içine sıkışmış Danıştay'dan pek hoşlandığı söylenemez.

Peygamber Süleyman'ın kuş dili dahil bütün dilleri bilmesine karşılık politikacı Süleyman da Isparta ağzıyla Türkçe, İngilizce, Necmeddin Hocayla konuşmak için Arabca, Alpaslan Türkeşle konuşmak için Göktürkçe öğrenmiştir. Ortaklarından Turhan Beyle hangi dille konuştuğu pek bilinmemektedir.

Televizyonda konuşmak için Aktör Cüneyt Gökçer'den dersler almakta olduğu söylenir. Eğer doğruysa yakında Petroçelli'ye yol göründü demektir. Sanatçıları çok sever. Özellikle karikatüristlere özel ilgisi vardır. Senede iki kez Bayram gazetesine makale yazar. Gelecek sene yazacağı makalelerin konusu «Böyyük Türkiye» başlığı «Nurlu ufuklar» olacaktır. Geçen seneki

makaleleri de aynı konuda ve aynı başlıkla yayımlanmıştır.

İktidardan hiç gitmeyecek gibi görünürse de görünüşe aldanmamak gerektir. İktidar koltuğu hancı, oturan yolcudur. Ve de **«Bu dünya Sultan Süleymana bile kalmamıştır.»**

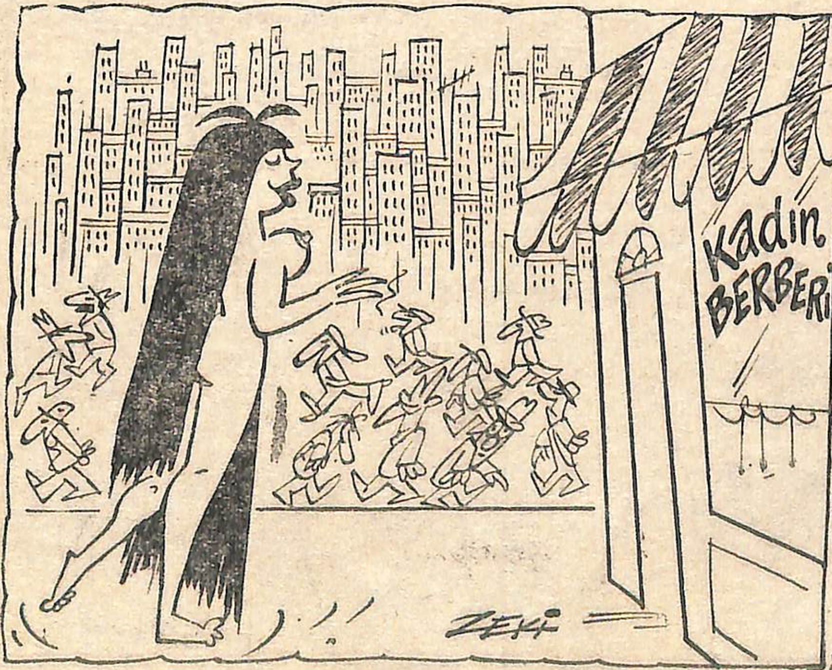
Sık sık sürgün edilen bir öğretmen ünlü ozan Orhan Veli'ye özenip politikacı Süleyman için şu şiiri döktürmüştür.

KİTABE-İ SENGİ İKTİDAR

Hiçbirşeyden çekmedim dünyada
Devr-i Süleymandan çektiğim kadar
Hattâ yoksul yaratıldığımdan bile
O kadar üzgün değilim
Sürgün olmadığım zamanlarda
Anmazdım ama adını
Doğrusu seviyor da sayılmazdım
Süleymanı

Eğer bir gün,
O iktidardan düşer,
Ben emekli olursam
Ve de bir kır kahvesinde karşılaşıp
köşeye sıkıştırırsam,
Tek kapıya gele attırarak,
İki mars bir oyun yaparak
Almak isterim intikamını

İbrahim KAYNAR

Yazısız

— Nereye oturalım kızım?..
— Erkeğin bol olduğu yere!...

SELOŞ'UN KARISI MELOŞ, SUZİŞ'İN FAHRİŞ'İYLE KIRIŞTIRIYOR. BUNU DUYAN SUZİŞ DE SELOŞ'LA DÜŞÜP KALKMAYA BAŞLADI.

AYLİŞ, BOŞANDIĞI KOCASİYLE YENİDEN EVLENMEYE HAZIRLANIYOR. PEMBE BİR GELİNLİK ALMAK İÇİN YAKINDA PARİSE UÇACAK.

ZÜTTÜRÜK BEY, KIZI İÇİN İSVEÇ'TEN GETİRTTİĞİ KÖRPE DADIYI, SEYRANOĞLUNDAKİ YENİ KÖŞKÜNDE AĞIRLAMAKLA MEŞGUL.

HAMSİ HOLDİNG'İN KURUCUSU ÇAZIM REİS, YALISINDA DÜZENLENEN PARTİDE YAPTIĞI MODERN DANSLARLA İLGİ TOPLADI.

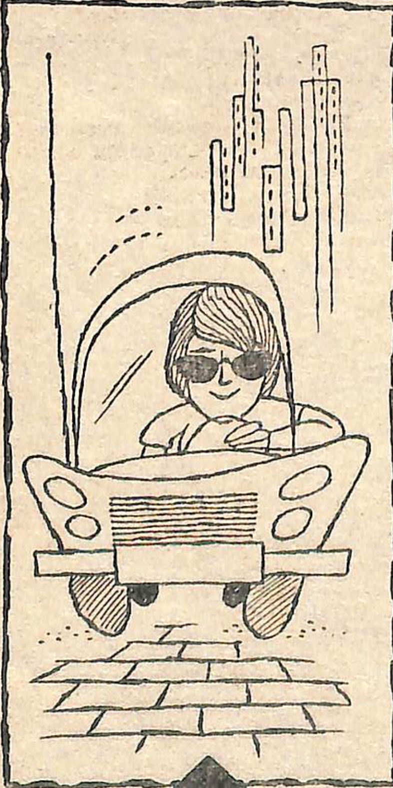
YAZAN ÇİZEN: NİYAZİ YOLTAŞ

SOSYETE HABERLERİ

NİLHAN'IN DOĞUM GÜNÜ BİRTON'UN ROOF'UNDA KUTLANDI. PARTİNİN YAKIŞIKLI KONUĞU ALPİŞ, ŞEYMEN KOSTÜMLERİYLE FARKEDİLİYORDU

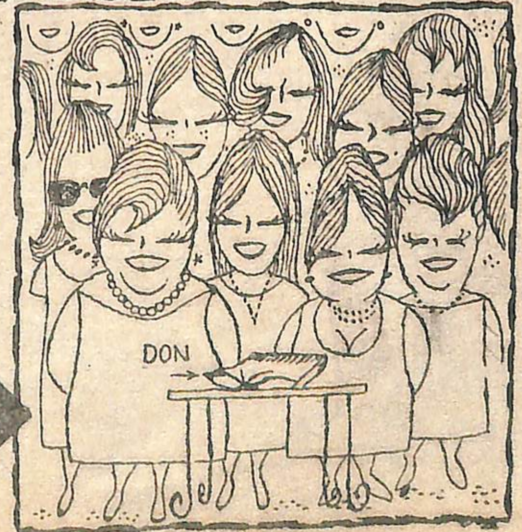

ZEYNO SON GÜNLERDE PEK KEDERLİ, ÇÜNKÜ KANİŞİ ŞUŞU ÜŞÜTMÜŞ. TEDAVİSİ İÇİN YAKINDA AVRUPA'YA GÖTÜRECEK.

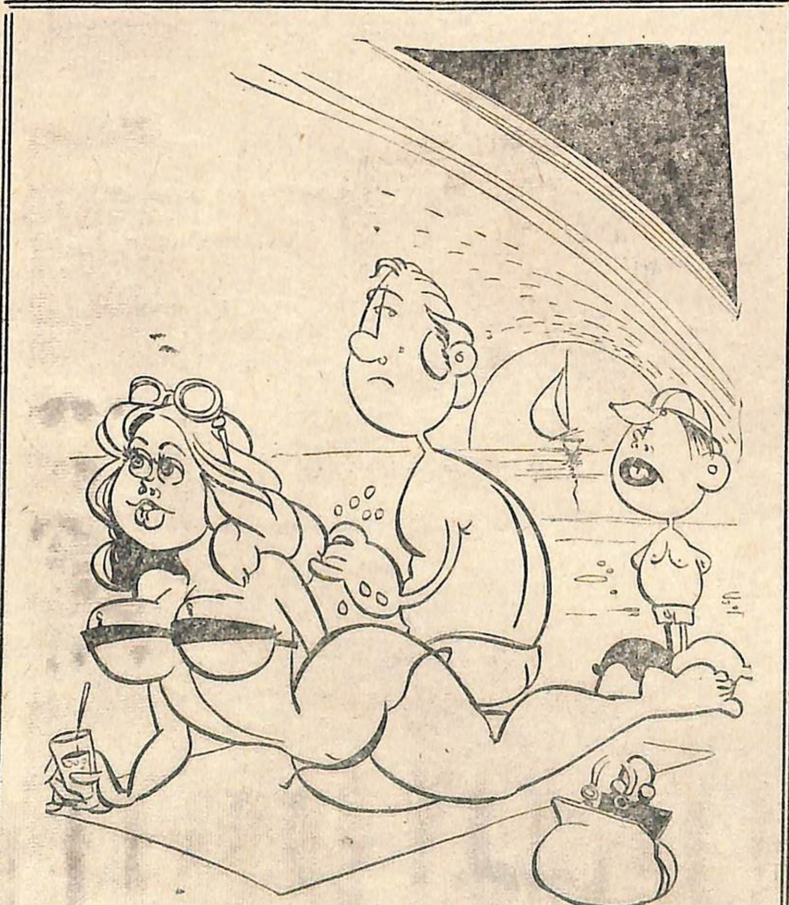
VERGİ BEYANNAMESİNDE ZARAR ETTİĞİNİ AÇIKLAYAN ZAVALLI TURGUT BEY, OĞLU İÇİN İTALYA'DAN 650000 LİRAYA BİR FERRARİ GETİRTTİ.

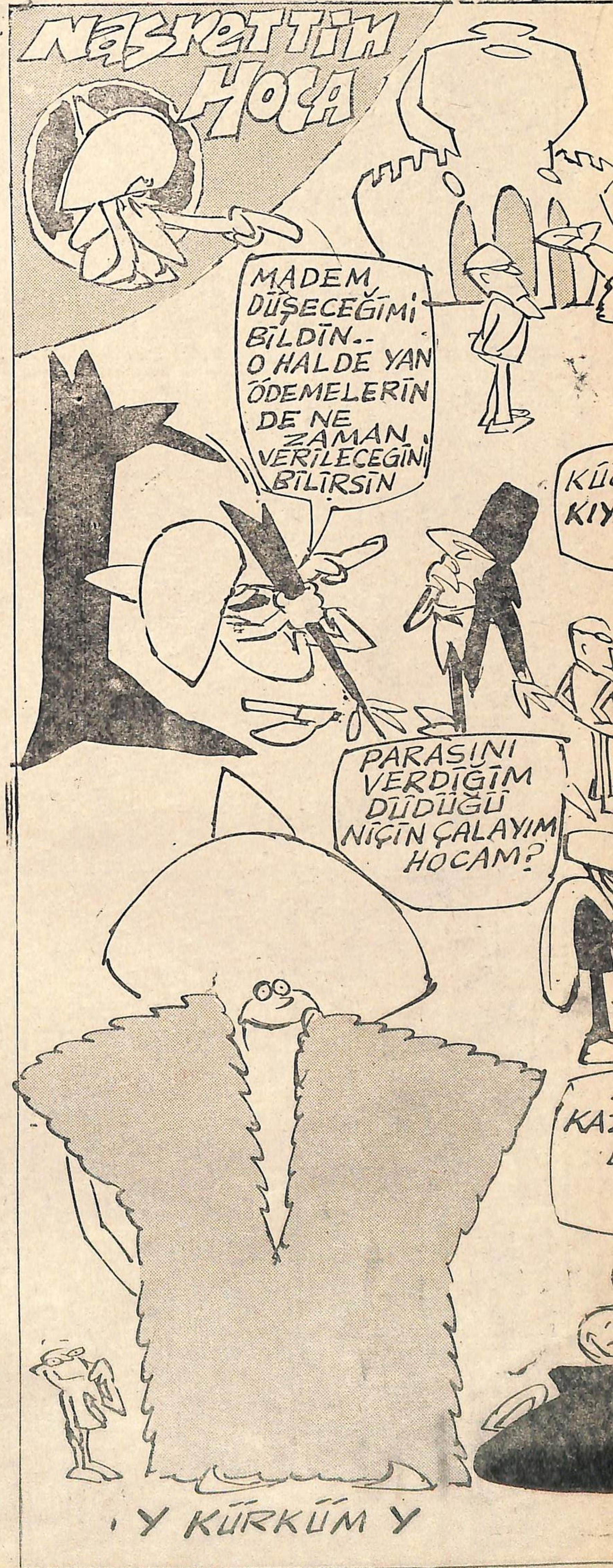
SOSYETENİN İYİLİKSEVER HANIMLARINDAN 46 TANESİ, YOKSUL BİR ÇOCUĞA BİR DON DİKMEK İÇİN KOLLARI SIVADILAR.

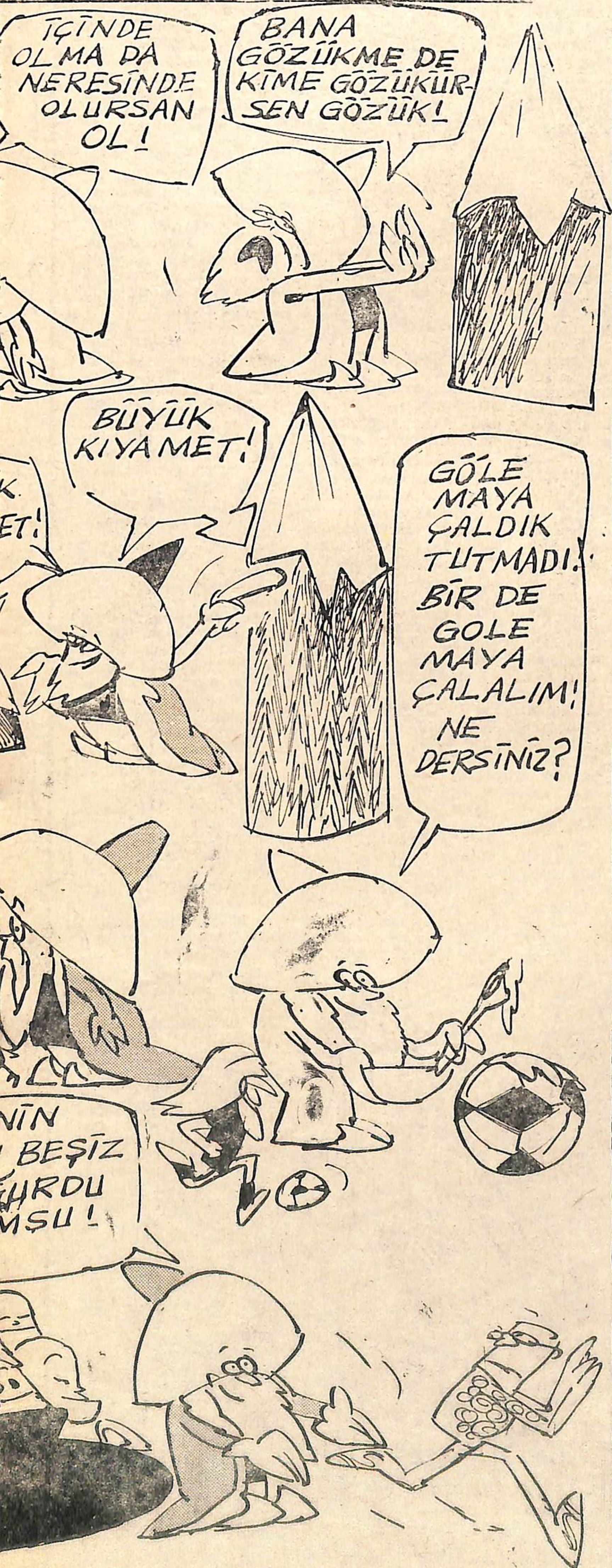

— Hiç merak etme anneciğim... Gecenin bu saatinde denizde kimse olmaz!...

— Aşkolsun enişte, iki saattir ablamı yağlıyorsun... Denize ne zaman gireceğiz!...

— Hiç sorma şekerim... Belim tutulmuş doktora gidiyorum!

KADIN — Anlaşıldı... Ben güneş banyosunda yanıyorum, onlar da göz banyosunda!...

Az daha Avrupalı oluyorduk

Nurettin Türker

UZUN yıllar evli olup da birden bekâr kalıvermek ne demektir, nasıl birşeydir bilir misiniz? Aman, yalnış anlamayın. Düşmanlarımdan ırak diyerek herkesin sağlığını, mutluluğunu dilediğimi özellikle belirteyim. Gördüğünüz ve anladığınız gibi iyimser bir adamım ben. Hele, şu yalnızlığımda çektiklerim gün be gün yığılıp dertli dolap haline dönüştükçe iyimserliğim daha da artıyor. Siz buna karamsarlık diyeceksiniz ya, değil emin olun. İyilik — kötülük...

Şu yalancı dünyada bu ayrımların insanı değilim ben. Yaşamımı günlük, saatlik dertler üstüne kurmuşum. Küçücük dünyam, mutfakta yığılı bulaşıklar, sepette birbirine sarılmış kirli çamaşırlar, ortada ne ararsan bulursun denecek bir masa, sağa sola atılmış gazeteler, dergiler... Dergiler deyince, gözüm ister istemez o tatlı kadın resimlerine takılıyor. Avrupalı, Asyalı, Amerikalı, bilmem neli dilberlerin yaşamları... Yaşam değil bu cennet kuralları. Kadın — erkek ne dilerse, gönlü neyi, nasıl çekerse uygulayabiliyor. Ya ben? Ben... Ben kimim yahu? Şimdi nereden çıkardım bu gereksiz soruyu. Resim altı yazıları daha da kahredici. «Sevgilisini terkeden B. B. üçüncü dostu ile... Karısını terkeden J H. dilber C. ile sevişiyor... İsveç'te gönlünü eğlendiren meşhurlar.... Monte Carlo'da milyonlarını bırakan ünlüler... Her gün sevgili değiştiren C. C. süper hayatın sembolü... «Öf be, öff..» Bunlar avunulacak avutulacak konular mı? Moral bozuyor, şaşkına çeviriyor. Bırakayım en iyisi...

Kapı zili ortamı değiştiriyor. Sese doğru atılıyorum. Ne güzel bir duygu bu. Hani, kapıya doğru hep yürüsem, yürüsem ve orada kimi, neyi bulacağımı merak ederek o süre hiç bitmese. Ne yazık ki bitti. Açtım kanadı, bizim yaşlı çamaşırcı kadın:

«— Sen miydin?» demişim burun bükerek. Sesimdeki tuhaflığı sezdi kurnaz kadın.

«— Başkasını mı bekliyordun?» derken gülüyordu. Eh, az çok samimi olmuştuk. Kaç yıldır çileci işçiliğini sürdürüyordu. Devam etti:

«— Beni iyi dinle...» dedi. «anladığım kadarı ile şöyle elinden tutacak, sana önderlik yapacak bir tanıdığın, akraban yok...»

«— Yok valla...»

«— Günâhtır yavrum. Böyle yapayalnız yaşamana billâhi gönlüm razı olmuyor. Bulalım sana bir kısmet... Ne dersin?»

«— Kısmetse olur derim...»

«— Arayan bulur evlâdım. Ne demişler. Bul dengini, salıver derdini.

«— Kadın, iyiden iyiye niyeti bozmuş. Var dilinin altında diyeceği:

«— Yok... Aradım ama...»

«— Bak yavrucuğum. (Hani, ne yavrusu olacak yaştayım ya) Sana denk, alımı çalımı yerinde, görmüş geçirmiş bir dilber var. Ona da kaç aydır sana dediklerimi derim. Münasiptir bence, bi konuşun, karşılaşın, olursa olur. İşte sana bunu demek için geldiydim...»

«— Aman, çamaşırları almadan gitme...»

«— Onları akşama bize sen getir. O da gelecek. Başbaşa bi konuşun. Ben başka yere uğrayacağım şimdi. Oldu mu?»

«— Oldu da. Bazı şartlarım var. Bakalım kabul eder mi?»

«— Gönül sevdi mi eder de, olur da yavrucuğum. Haydi bana müsaade. Sakın unutma, akşama gel.

«— Geleceğim tabiî. Geleceğim de...»

Gitti. Çamaşırlar kaldı ortada. Üstüme giyecek temiz bir gömlek... Bir haftalık... Ütüsü karyola altından çıkma pantalon. Traş, temizlik, aynada kır saçları düzeltme... Oho, çok işim var akşama kadar. Hemen kolları sıvarsam...

Hazırım. Ayakkabılarımı çamaşır paketi ile yaldızlayıp yola çıktım. Bir elimde paket, bir elimde çamaşırcı teyzemin ağzına lâyık pasta. Eh, moralim de iyi. Hayırlısı.

Bu ikinci gelişim eve. Hiç değişmemiş. Sanki neyi var değişecek? Kapıyı yumruklarken aklıma geldi. Bu işim olursa, şu kapıya bülbül sesli bir zil taktıracağım. Kulaklarını çınlatır teyzeciğimin. Açtı kapıyı yaşlı kadın. Gülüşü bir başka.

«— Buyur evlâdım, buyur... Yoo, sakın çıkartma ayaklarını... Geç.»

Ayaklarım, ayakkabılarımı... Dümdüz yürüdüm. Odaya girince de... Ne yalan söyliyeyim, çamaşırcı kadının bulacağını tahmin ettiğim kısmetle hiç yakışığı, orantısı olmayan bir bayanla karşılaştım. Gülerek uzattı elini. Hamfendiliğin (ağır top) inceliğini tatlı tebessümü ile süsledi. Hemen yanına oturdum. Tanıştık, bol bol gülüştük. Teyzeciğimin ne dediğini, neler dediğini duymadım uzun süre. Kahveye uzanırken toparlandım. Ben burada niye bulunuyordum?.

«— Anlaşıldı...» dedi teyzemiz. «İkiniz de utangaçsınız. Bakın yavrularım. Ben denk, münasip gördüm birbirinizi. Kısmetse olur diyelim. Haydi, aklınıza ne geliyorsa sorun, konuşun. Öyle susmakla, bakışmakla bu devirde anlaşma olmaz. Kusura bakmayın. Rahat olun diye ben dışarda bekliyeceğim.

Hamfendinin utanıp, kızarması yavaş yavaş sararmaya dönüştü. Vay teyzeciğim vay. Pes valla. Senin gibi çöpçatana can kurban. Dedim ki sonunda:

«— Evliydim, eşim öldü, şimdi yalnızım...»

Ee, biliyordu bunları o da. Olsun. Bir daha bilsin, ne zararı var.

«— Ben de...» dedi kadın.

«— Memurum, halen çalışıyorum...» diye devam ettim. «Borcum yok (nasıl olmaz) ufak tefek eşyam da var. Ben de karşınızdayım...»

«— Açık kalplisiniz...»

«Teşekkür ederim.»

«— Günümüzde öyle olmak zorundayız...» dedim. «Şu an'da sizinle Avrupa'da karşılaşmış olsaydık... Haydi derdim size. Birlikte gidiyoruz. Bir süre birlikte olurduk. Uyuyor mu, yâni uyuşabiliyor muyuz,, anlaşabiliyor muyuz? gibi önemli sorunları yaşantımızla değerlendirirdik. Bence, şu kısa konuşma ve karşılaşma hiç bir şeyi halletmez.»

«— Katılıyorum size. Çok doğru...»

«— Değil mi efendim. Uygarlık, uygar olmak yolunda sözde kalmamalı derken, bunu uygulama fırsatı çıktığında onu kullanmamak da yüreksizlik, yada kendini aldatmaca olurdu diye bir söz duymuştum. Gönlünüz çekiyor, elinizi uzatamıyorsunuz. Özgür olduğunuzu mu söylüyorsunuz daha sonra. Mantığınız yatıyor ama, ağzınızdan çıkan fikirler tamamen ters. Çağdaş mı oluyorsunuz sözde. Duygularınızı mutluluk üstüne örtebiliyorsunuz ama, sevişmenin baskısını inkâr edecek kadar döneklik yapabiliyorsunuz. İnsancıl olduğunuzu söyliyebiliyorsunuz yine de...»

«— Ben... Öyle geri kafalı bir kadın değilim. Dile düşmek de istemem. Fakat, şu an'da arzu ettiğim şeyi yapabilmeliyim..»

«— Evet. Yapabilmeliyiz. Diyelim ki el ele tutuştuk, biz gidiyoruz teyzeciğim dedik ve çıktık, doğru bizim eve gittik...»

«— Sonra?...»

«— Hani, avrupavâri denemeler yaptık. Üç gün, üç ay, bilemeyiz ne kadar süreceğini. Baktık ki anlaşıyoruz evleniriz olur biter.»

Sessizlik... Koyu koyu düşünme... Sigara dumanını inleten nefesler... Ve aheste aheste bakışlarla canlanan gülücükler...

«— Var mısın, yok musun?»

Kalktı ayağa. Uzattı elini:

«— Varım...» dedi. «Gidelim...»

Ne yapacağımı, ne diyeceğimi bilemedim. Söz gelişi, aklıma takılan, dilimin çözdüğü gibi konuştuktan sonra, bunlara «evet» diyecek bir cevap alacağımı hiç ummazken... Gidiyoruz... Gidiyoruz diyerek teyzemizi bulduk. O da benden şaşkın.

— Hemen mi? Dedi..

«— Biz artık birlikte oturacağız...» dedim. «Kararımız bu. Yine uğra bize. Seni görmeden edemeyiz...»

Kaşları çatıldı, öyle kalakaldı kapıda teyzemiz. Ne kadar sonra ardımızdan seslendiğini duyduk...

* *

Sanmayın herşey filmlerdeki, romnlardaki gibi başladı ve öyle sona erdi. İki hafta birlikte olduk. Ne yapılması gerekiyorsa herşeyi yaptık. Mutluyduk, evlenebiliriz diye karar vermiştik. Nasıl olduysa. Bakkaldan kasaba geçerken sevgilim tanıdık biri tarafından görülmüş. Akşama polisler doluştu evimize. Polislerin yanında uzun boylu bir sivil adam. Sevgilimin koluna yapıştığı gibi sürükledi. Sonra, iki polis koluma girip karga tulumba arabaya attılar. Karakolda ifade, savcılıkta ifade, mahkeme... Para cezasına çevrilen mahkûmiyet... Ve gene eve geliş.

Haa, suçumun nedenini söylemeyi unuttum değil mi? Sevgilim zaten evliymiş. Kocasından, evinden kaçmış aylar önce. Gördüğünüz gibi de bula bula beni bulmuş. Şans mı, kader mi, artık ne diyelim. Yine de kocasına teşekkür ederim. Adam, beter inatlı biri olaydı ben n'apardım şimdi?

Teyzeme saygılar sunuyorum..

Nurettin TÜRKER

PARTİZANLIK

ZEKİ

— Ş. Karataş «doğru yolda olduğumuza inanıyoruz» dedi —

EŞŞEĞİN ÖLÜMÜ

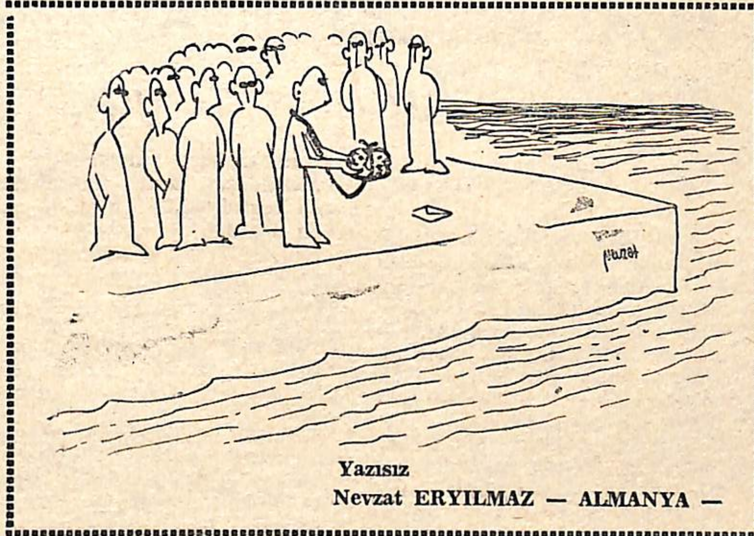
Günü gelir, Hoca'nın eşşeği ölür. Hoca'da bir feryat, bir figan, bitmeyen ağıt... Dövünür de dövünür. Hoca'nın ağıdına, kederine dayanamayan komşuları teselliye koşarlar. Hoca'nın kederi sürüp gider. Yakınları Hoca'ya sorarlar:

«Hoca Efendi, senin eşşeğine bağlılığına şaştık kaldık, karın öldüğünde bukadar üzülmemiş ağlamamıştın, bu ne muhabbettir?»

Hoca, cevabı yapıştırır:

«Karım öldüğünde hepiniz başıma toplanıp üzülme, ölenle ölünmez, seni yeniden evlendiririz demiş, beni teselli edip evermiştiniz. Şimdi içinizden biri çıkıp sana yeni bir eşşek alırız demiyorsunuz...»

Erdoğan YAŞAR/İSTANBUL

Yazısız
Nevzat ERYILMAZ — ALMANYA —

KOCA BURUN!

Ilık bir gün semt kahvesinde otururken, çok uzun burunlu bir yabancı geldi ve garson Köfte Memed'e;

— Evlâdım bana şekeri az, telvesi bol bir kahve dedi.

Fakat ömründe böyle haşmetli burun görmiyen köfte Memed'in gözleri Sironovari burna takılıp kalmıştı.

Bu bakışlardan rahatsız olan yabancı adeta terslercesine;

— Gelirken birde kamış getir, burnuma telve bulaşmasın dedi.

Yılmaz KOCABALI
Tariş İstanbul Şb.

Kaynana zırıltısı

Acaba bu dünyada kaynana zırıltısı çekmemiş gelin var mıdır?

— Vardır tabii.

— Kim?

— Havva anamız.

Osman ÖNAL
Or. İş. Müd
Manavgat/ANTALYA

Nasrettin Hoca ve otomobiller

Bir geçitte, kırmızı ışık yandığı için duran arabaların, yeşil ışık yanınca hızla hareket ettiklerini gören Nasrettin Hoca:

— Bunlar benim eşeğe ne kadar benziyorlar, dedi. O da yeşili gördü mü böyle koşardı!...

NASRETTİN HOCA VE BİLETÇİ

Nasrettin Hoca belediye otobüsüne binmişti. Camdan, çevreyi seyrederken dalmıştı. Biletçinin uyarısı ile kendine geldi:

— Son durak!

Hoca, biletçiye takıldı:

— Ben zaten inecektim.

NASRETTİN HOCA VE ÇOCUKLAR

Nasrettin Hoca, bir çocuk topluluğunun ortasında buluverdi kendisini. Sıcak bir ilgi soru yağmuruna dönüştü:

— Hocam, «Dünyanın merkezi neresidir?» sorusuna, «Eşeğimin sol arka ayağının bastığı yerdir.» yanıtını vermiştiniz. Bugün aynı fikirde misiniz?.

— Dünyanın merkezi değişiyor çocuklar. Bir zamanlar Cenevre'deki Milletler Cemiyeti binası idi. Bugün New - York'taki Birleşmiş Milletler binasıdır.

— Birleşmiş Milletlerin kaç üyesi var, biliyor musunuz?

— 143 + X tane.

— Ne zaman yaşınızı sorsak hep «Kırk» yanıtını vermiştiniz. Şunun doğrusunu bize söyler misiniz?

— Kırkı beşle çarpınız, elde ettiğiniz sayıyı beşe bölünüz; yaşımı bulursunuz.

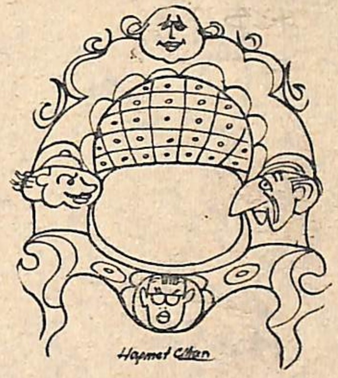
— Şimdi hangi devirdeyiz dersiniz?

— Alüminyum devrinde.

— Çocuklar aldıkları yanıttan bir şey anlamamışlardı. Birbirlerinin yüzüne bakıyorlardı bel bel... Hoca açıklamada bulundu:

— Vitrinleri seyrettim az önce. Tencereler, tavalar hep alüminyumdan yapılmış.

Nail Tekin ÖNDER
Alsancak Ortaokulu Matematik
Öğretmeni/İZMİR

«Klâsik Mobilya»!..
Haşmet CİHAN/KIRKLARELİ

Ne haber

Kafadan biraz hasta olan adamı her nedense askere alırlar.

Kışlada bir müddet kaldıktan sonra, bölük komutanı ona sorar:

— Oğlum alay komutanının adı nedir?

— ....

— Tabur komutanının adı nedir?

— ....

— Bölük komutanının adı nedir?

— O, komutandır efendim, deyince sabrı taşan komutan buna çıkışarak bir kaç tokat indirir.

Neye uğradığını şaşıran asker, safiyane bir tavırla,

— Yapma komutanım.

Bana o kadar soru sordunuz. Şimdi ben de size bir soru soracağım, bakalım bilecek misiniz?

Komutan merak ederek :

Sorun bakalım, neymiş,

— Bizim köyün muhtarının adı nedir?

Komutan bu soruya karşı ne yapacağını şaşırıp askere bakınca,

O, mağrur bir tavırla:

— Ne haber düdüğüm, mındızo (mındızoğlu) Osman diyemedin... diye ekler.

M. Şükrü ARIŞAN
Üsküdar Ortaokulu Müdürü

NİCOLDU

Gönüller hüzündür, duman bürüdü
Denizde gemiler, çıkmaz göründü
İyimser toplumlar, arka sürüldü
Düşmanı denize, dökenler nicoldu.
Yürürken gözleri, önünü görmez
Gönüller yaslıdır, çileler bitmez
Çalışıp dururken, aldığın yetmez
Çelik çemberleri, yaranlar nicoldu.

Günbegün ağırlık, biniyor üstüne
Felâkettir çökmüş, toplum kastine
Arzuhalim versem, kimin destine
Ülkesi uğruna, ölenler nicoldu.
Doğduk büyüdük, yurdumuz sende
Nankörlük şuuru, olmamaz bende
Köylüsü efendim, kentlisi derde
Köylüm efendidir, diyen nicoldu.

Açtık elli yılını, bıraktık geride
Boğaz köprüsünden, geçeriz anide
Türk'ün tarihinde, fatihler önde
Çelik kaleleri, yaranlar nicoldu.
Dünya tarihinde, kahraman Türkler
Duramaz önünden, yıkarlar setler
Kumandanından erine, tümü yiğitler
Düşmanı denize, dökenler nicoldu.

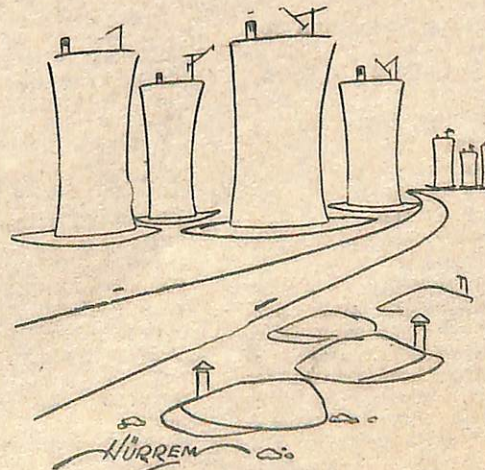
Zeki diyorki, geçmişin böyledir
Paradır dünyada, her şey söyledir
Sırtında varise, kürkün dinletir
Toprakta bereketli, üretim nicoldu.

Zeki TİMUÇİN
Erzurum Petrol Şti. Müdürü/KADIKÖY

GİTSİN BİTSİN

Derdi rahmetli hocam;
Yorgan gitti, kavga bitti
Şimdi okul bitti, kavga gitmedi.
Hocam şuna bir çare bul desem
Gülersin ve dersin ki;
Hükûmet gitsin, kavga bitsin...

Aziz ÖZKULAK
Kemalöz Mah. Doğru Sok. No: 7/UŞAK

Şapkalar ve şapkalar!...
(Hürrem GİGİN — İSTANBUL)

Millî beraberlik

Tasada kıvançta hep biriz.
Tıpatıp birbirimize benzeriz.
Çok uzun mazimiz var,
Uçlarında biz.
Ortasına sımsıkı sarılmış kimimiz.
Bu millî beraberlikle
Yediyüzyıldır döneriz.
....
Kimimiz harbeder,
Kimimiz danseder.
Kimimiz attan düşer,
Kimimiz uçaktan.
Kimimiz bakkala borçlu,
Kimimiz bankaya.
Kimimizin karnı aç,
Kimimizin gözü.
Kimimizin pantolonu yırtık,
Kimimizin yırtmaçlı.
Kimimiz sırtının kirlenmesinden zehirlenir,
Kimimiz hava kirlenmesinden.
Kimimiz balayına gider,
Kimimiz gurbetten başlık parası öder.
Kimimiz kafa çeker,
Kimimiz dert çeker.
....
Ortak özelliklerimiz bunlar.
Aramızda çok az fark var:
Kimimiz çocukken su satmaktan ar eder,
Kimimiz mobilya yerine sunta satar kâr eder.

Mürsel MANAV
Yatılı Bölge Okulu Öğretmeni
İspir/ERZURUM

zamdan önce

zamdan sonra

— Bazı sigaralara zam yapılacak —

Dinleyin bakalım ne diyor sayın vatandaş, bastığı yer çürük tahtalı ve de yaş...

GAZETECİ: Sayın seyirciler: Biraz önce sayın işadamı, futbolcu ve beyaz perde yıldızı ile konuşarak; kırk kulplu kazanın kulplarının kırkını da tutarak, başkalarına tutunacak kulp vede dal bırakmayan, yoğurdun kaymağını yiyerek kimseye zırnık koklatmayan kişilerin durumunu ve tutumunu gösterdik. Şimdi de halkla, dargelirli vatandaşla konuşacak, dünyanın kaç bucak olduğunu, kimin kanlandığını, kimin sararıp solduğunu, mutluluğu, mutsuzluğu duyuracağız sizlere. Bizden bu kadar. Gerisi sizlere düşüyor. Uyanın, görün gerçekleri. Düşkünler, yoksullar sizden yardım, ilgi bekliyor.

— Üstündeki giysileri dökülen, saçı sakalı uzamış biri görünür. Gazeteci yaklaşır ona:

Gazeteci: Şişt bayım, bir dakika beyefendi!..

Vatandaş: (Çevresine bakarak) bana mı dediniz?

Gazeteci: Tabii size ya. Sizden başka kimse var mı burada?

Vatandaş: Şey, kusura bakmayın. Kimse bana bay, beyefendi falan demez de...

Gazeteci: Niye demiyecekmiş? Siz bu milletin efendisiniz.

Vatandaş: (Acı acı gülerek) Alay etmeyin canım. Hiç böyle efendi gördünüz mü siz?

Gazeteci: Niye alay edeyim? Bana göre gerçek efendiliğe lâyık olan sizsiniz; başkası değil. O, beyim paşayım diye kurumlananları efendi olarak görmem ben.

Vatandaş: «Mahçup) Teşekkür ederim. Sağ olun! Demin beni çağırıyordunuz. Bir şey mi diyecektiniz? Kimsiniz, ne istiyorsunuz? (Kızgın) Yoksa politikacı mısınız, oy mu istiyorsunuz? Başka türlü halimizi, hatırımızı sormazlar, iltifat etmezler onlar da...

Gazeteci: (Gülerek) Hayır, politikacı değilim. Sizden bir şey istediğim yok. Sadece röportaj yapmak istiyorum. Gazeteciyim. Yani sizin gözünüz, kulağınız, sesiniz...

Vatandaş: Haa, iyi öyleyse. Sorun söyleyeyim. Yapın röportajınızı. Yalnız bir şey söyleyeyim kızmazsanız. Bazı gazeteciler bizim sesimizden, kulağımızdan, gözümüzden çok ağaların, varsılların ve çıblak fotomodellerin, yıldızların, sermayelerin gözü, kulağı, sesi oluyorlar nedense. Siz onlardan değilsiniz değil mi?

Gazeteci: Hayır, değilim. Öyle olsam sizinle röportaj yapmaya kalkmam.

Vatandaş: Öyleyse sorun söyleyeyim. Yalnız biraz çabuk olun. Yağ kuyruğuna gireceğim birazdan.

Gazeteci: Peki, Soruyorum öyleyse. Adınız?

Vatandaş: Vatandaş.

Gazeteci: Soyadınız?

Vatandaş: Yurttaş.

Gazeteci: Özgeçmişinizi kısaca özetler misiniz?

Vatandaş: Hay hay. Öyle uzun bir özgeçmişim yok zaten. Bendeniz ezeli ve ebedi sade vatandaş. Doğar ağlarım, yaşar ağlarım. Ölünce bile bir karış yer bulamam. Tabutum omuzumda gömülecek yer ararım. (Şarkı söyler gibi) Güler oynarım / Güler oynarım / Güler oynarım vay vay / Bahtı karayım. Oysa çok şey istemem kimseden. Bulunsun karnımı doyuracak bir tabak aş. Geçimim kolay olsun. Olmasın savaş. Ama her nedense hep ben çalışıp çabaladığım halde genellikle başkaları olur baş, alır dolgun maaş. Doludizgin uçarlar onlar mutluluğa. Ben gidemem olsa da yavaş yavaş. Basarım hep çürük tahtaya, işim daim yaş. Şansım göz yapayım derken çıkarır kaş. Çarşıda, pazarda, yolda, dairede başıma düşer zam kadar taş. Koparırım bir feryat canhıraş. Ama kimseler duymaz. Kimseler duymaz! Kimseler duymaazz!...

Gazeteci: Gelin öyleyse sizi tanıyalım da sayın seyircilerimize tanıtalım. (Vatandaşın yamalı, eski ceketini elleyerek) bu nedir?

Vatandaş: (Boynunu bükerek) Nuh nebiden kalma cekettir.

Gazeteci: (Vatandaşın başındaki eski kasketi göstererek) Ya bu?...

Vatandaş: Güya kaskettir.

Gazeteci: (Vatandaşın göğsüne vurarak) Ya içindeki?

Vatandaş: Tepeden tırnağa kasvettir.

Gazeteci: Hayatın nasıl geçiyor?

Vatandaş: Baştanbaşa derttir!

Gazeteci: Yaptığın iş?..

Vatandaş: Ölmemek için gayrettir...

Gazeteci: Yaşaman?...

Vatandaş: Vallahi hayrettir?

Gazeteci: Et?..

Vatandaş: Midem çoktandır hasrettir.

Gazeteci: Ne gibi hayallerin var?

Vatandaş: Bir tek hayalim var. O da totodan piyangodan servettir.

Gazeteci: Ya gerçekleşmezse hayallerin?

Vatandaş: Sonum felâkettir!...

Gazeteci: Ailen var mı?

Vatandaş: Bu soruya cevabım evettir.

Gazeteci: Kaç çocuğun var?

Vatandaş: Yoldakini de sayarsak on ferttir!

Gazeteci: Aman aman!... Bu durumda nasıldır geçim durumun?

Vatandaş: Nasıl olacak? Dehşettir!...

Gazeteci: Öyleyse nasıl yaşıyorsun?

Vatandaş: Bu bir ilâhi hikmettir!

Gazeteci: Hayat şartlarını nasıl görüyorsun?

Vatandaş: Bizlere karşı pek serttir.

Gazeteci: Para durumun ne âlemde?

Vatandaş: Sinede firkattir.

Gazeteci: Yaşantıların nasıl geçiyor?

Vatandaş: Gece gündüz sefalettir.

Gazeteci: Ne eksikliğiniz var başkalarından?

Vatandaş: Tek eksikliğim ekonomik kudrettir.

Gazeteci: Sebeb nedir buna?

Vatandaş: Tek kelimeyle cehalettir.

Gazeteci: Peki, sence seni bu durumdan kim kurtarabilir?

Vatandaş: Beni kurtaracak olan sosyal adaleti uygulayacak olan devlettir.

Gazeteci: Ama devletin başına geçenler çabuk unutuyorlar seni. Onlara karşı ne gibi hisler duyuyorsun?

Vatandaş: Tek duyduğum, hissettiğim vaatlerine kanıp da kendilerine oy verdiğim için nedamettir.

Gazeteci: Ne istiyorsun iktidar olacak partilerden?

Vatandaş: Tek istediğim mutluluk ülkesine bir bilettir.

Gazeteci: Bazı politikacılar sürü olarak görüyor seni. Ne dersin buna?

Vatandaş: Vayy, bu ne cesaret, bu ne cüretir!...

Gazeteci: Sözünde durmayan bir politikacı yine kapına gelirse ne yaparsın?

Vatandaş: Önce yapacağım, erkek adam sözünde durur, hani senin erkekliğin demektir.

Gazeteci: Ya sonra?

Vatandaş: Eğer lâftan anlamayan biriyse yapacağım şey sünnettir!...

Gazeteci: Kader mi, kısmet mi, ne dersin başına gelenlere?

Vatandaş: Ne kaderi, kısmet bu? Vahşettir beyim, vahşettir!..

Gazeteci: Peki, ne gibi bir tepki gösteriyorsun yapılan bu vahşete?

Vatandaş: Şimdilik yaptığım tek şey bir bardak soğuk su ya da şerbettir!

Gazeteci: Ne diyorlar ilgililer senin bu çaresiz durumuna?

Vatandaş: (Acı acı gülerek) Dedikleri tek şey; biraz daha sabrettir.

Gazeteci: Ne olacak sabrede sabrede bu işin sonu?

Vatandaş: Ne olacak? En sonunda mezarlığa harekettir!...

Gazeteci: Peki bunu biliyorsun da daha beklediğin nedir?

Vatandaş: Bir mucize ve keramettir.

Gazeteci: Bravo doğrusu! Bu ne direnç, bu ne metanettir?

Vatandaş: Direnç, metanet falan değil: çaresiz, eli böğründe durmak, boşu boşuna insaf, merhamet, ilgi, sevgi, saygı beklemektir.

Gazeteci: Sende bu cefa, onlarda bu aldırmazlık ve sefa. Kafalarda vurdumduymazlık ve mahkeme-i kübra anlayışı oldukça bekleme kimseden ahde vefa.

Erhan TIĞLI

TURiSTLER

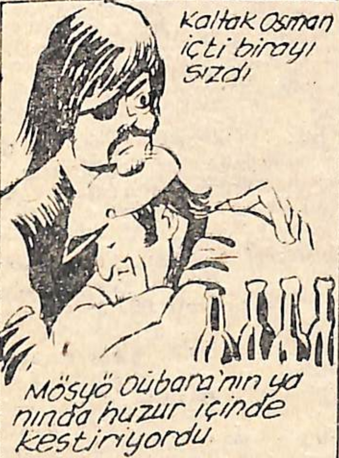
Uyduran ve çizen Aydın Altıustaoğlu

Tarihi eser kaçakçılığı maceramız Nazende Saz'da başlıyor. Mistik, turistik, cimnastik saz Nazende'de beyati makamından besteler döktüren müzik havası içinde iki âdem zıkkımlanıyordu

Nazende Saz'ın havası ise meclisanyanın M.C. havasına dönmüştü.

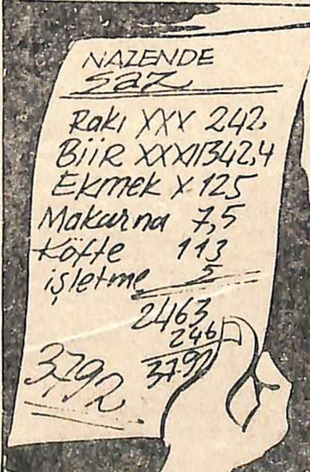

Garson Yorgo geldi. Röportaj yapan Cibilliyet gazetesi muhabiri Nazan Yalanyazan gibi başladı, yutulanı ve de tutulanı sormaya!..

Aydın 26

Mösyö Dubara ve arkadaşı Kaltak Osman tam sazdan çıkıyorlardı ki... Karşılarında yakışıklı bir insanlık azmanı belirdi. Bakalım netice ne olacak bekleyelim, görelim

Yozyürek'in Yeni Serüvenleri

SULHİ DÖLEK

Sizi ne mutlu eder?

MUTLULUK ne ola ki?» diye sordu Yozyürek kendi kendine. «Ve de her şeyim olduğu halde ben neden mutluluğu bulamıyorum?»

Güzelliğine güzeldi. Sağlığı yerindeydi. Kafası iyi çalışıyordu. Çevresinde sayılırdı. Aslında bu saygınlığın bir bölömünü güçlü yumruklarına borçluydu ama, önemli miydi bu? Öyle enine boyuna bir öğrenim görmediyse bile yaşam okulunun başarı listelerinden düşmeyen bir öğrencisiydi. Zengin değildi pek ama, bunu da bir üstünlük sayıyordu. Daha açıkça konuşmak gerekirse, zengin değildi demek yetersiz. Meteliğe kurşun atıyordu. Üstünlük buradaydı işte. Parası olmamak, olup da yitirmekten korkmaktan daha iyiydi.

Yozyürek'in bir eksik yanı yok sayılırdı işte. Peki neden mutlu değildi? Çok düşündü ama bulamadı. Sonunda kişiyi neyin mutlu ettiğini öğrenmeyi taktı kafasına. Önüne gelene sormaya başladı.

Köftecide karnını doyuran biri, geğirdikten sonra şöyle dedi:

«Benim için mutluluk, ortalığa soğan kokusu saçarak herkesin burnunun direğini kırmaktır.»

Yozyürek, adamın burnunun direğini soğansız tarafından kırmamak için kendini tutarak oradan uzaklaştı, Durakta bekleyenlerden birine yanaşıp yöneltti soruyu.

Adam, yanındaki karısına baktı göz ucuyla. Kadın şaşı, kambur ve şişmandı. Ön dişlerinden biri de eksikti.

«Benim için mutluluk, böyle bir kadınla evli olmamdır.»

Yozyürek şaşırdı. «İyi ama,» dedi sesini alçaltarak, «bunda adamı mutlu edecek ne var? Gördüğüm kadarıyla senin karın hem kambur, hem şaşı, hem şişko. Üstelik ön dişlerinden biri de yok.»

«Sesini alçaltman gereksiz,» dedi «Aynı zamanda sağırdır da. Ama iyi kadındır.»

Yozyürek dolmuşta şoföre sordu.

«Mutluluk direksiyonda değil, arka koltukta oturmaktır,» karşılığını aldı.

Arka koltukta oturan yolcu, «O senin kuruntun,» diye karşı çıktı. Durakta bekleşenlerse; arka koltukta oturan yolcuların, ön koltuktakilerin, şoförün, kısacası kendilerinden başka herkesin yerinde olmak ister gibi bakıyorlardı.

Halde domates yükleyen hamala yaklaştı Yozyürek. «Adam mutluluğu nerede bulabilir?»

Hamal sırtındaki yükü silkeleyip yerleştirdi. Başını olumsuz anlamda iki yana salladı. «Ben daha yeni geldim. Şurada ilerde duran Arif'e sor bizim. O buraları iyi bilir.»

Yozyürek, Arif'le konuşmayı gereksiz buldu. Bunu yerine, bir sihirbaz becerikliliğiyle kaldırımdaki iki karışlık yere parkettiği Mercedes'inden çıkan bir adama sordu.

«Anlayamadım?»

«Mutluluk dedim. Sizin mutluluk anlayışınız nedir?»

«Gazeteci misin sen?»

«Hayır.»

«Polis misin?»

«Yoo.»

«Her neyse. Kim olursan ol. Avukatım yanımda olmadan tek söz söylemem.»

«Boynun kopsun!» dedi Yozyürek.

Park kanapesindeki genç sevgililer bulutların üstünde gibiydiler. «Mutluluk,» dediler, «her şeydedir. Güneşte, bir bardak çayda, elele tutuşmakta, yolun kenarındaki kedi yavrusunda, peynirli sandviçte...»

«Birkaç yıl sonra görürüm ben sizi,» diye söylenerek uzaklaştı Yozyürek.

Akşam olurken bir meyhaneye girdi. En gürültülü masaya yanaştı, bir iskemle çekip oturdu. Kısa bir girişten sonra, neşeli yüzlü babacan birine sordu. «Mutluluğa giden yol nedir erenler?»

Adam bir süre düşündü. Rakısından bir yudum alıp ağzını yumruğuyla sildi. «Namdır Rahmi'yi bilir misin?»

«Bilmem.»

«Sana onun dedikleriyle karşılık vereyim :

Ne dişisine inan, ne de erkeğine kan,
Dişisi erkeğinden olur bin kat afacan,
Yüzüne güle güle damarlarından çeker kan,
Önce koklatır sana gülünü şebboyunu
Karamanın koyunu sonra çıkar oyunu.»

«Bana kalırsa Rıza Tevfik'in dedikleri daha güzel,» dedi masadakilerden bir başkası. Ve sürdürdü:

«Miğracı anlatma eşek değilim,
Bildiğin kadar da melek değilim,
Günahkâr insanım, ördek değilim,
Bu ağır gövdeyle uçamam hocam.»

«Siz ikiniz de boşa soluk tüketiyorsunuz,» dedi bir üçüncüleri. «Hiç kimse Eşref'in eline su dökemez:

Dün gece bir rûya gördüm merdivenden inmişim,
Sadrıazam eşşek olmuş ben de gûya binmişim.»

«Yozyürek yerinden doğruldu. «Eksik olmayın erenler. Tenevvür ettik. İzninizle kaçayım ben.»

Eşref meraklısı, Yozyürek'in eteğine yapıştı. «O kadar kolay değil delikanlı. Eşref'in adı geçti mi, bir beyitle yetinilmez.» Yozyürek'in önüne bir bardak sürdü. «İçkiyi diple ve şu gazeli dinle:

Ben temâşâ istemem, kâfidir efkârım benim,
Bir polisdir dâimâ nâmûs ile ârım benim.
Ben nasıl etmem şikâyet sâkı-i gül-çehreden,
Herkese dolmuş verir, yârım verir benim.
Adetim az söyleyip çok dinlemektir Eşrefâ,
Bir berâetnamedir her şeyde inkârım benim.»(1)

Çıkarken meyhaneciye sordu Yozyürek. «Mutluluk sence nedir?»

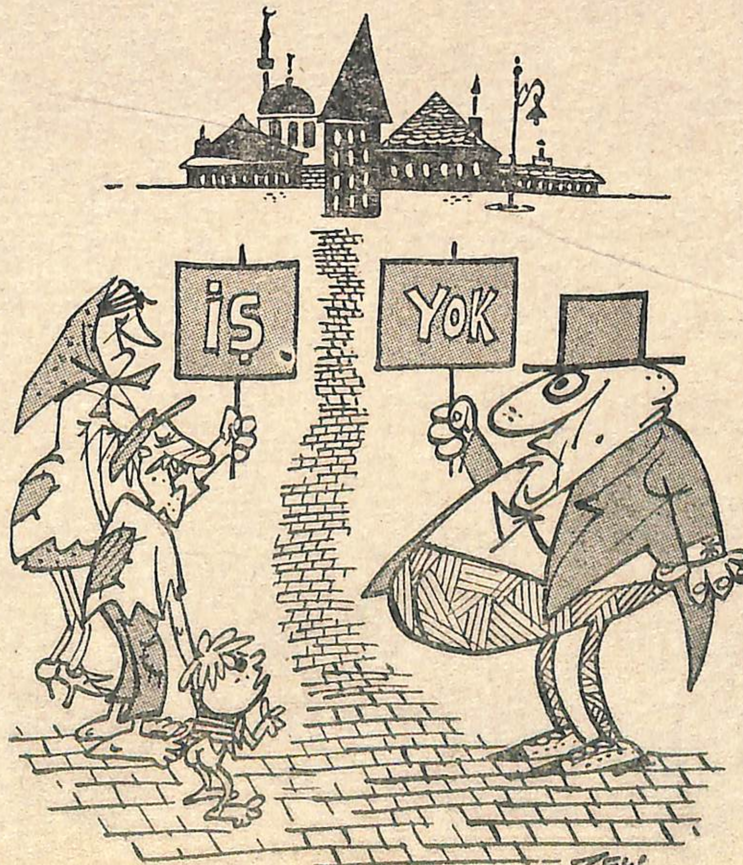
«Mutluluk yeryüzünde çok mutsuzların, çok mutluların ve ikisinin ara yerinde olanların bulunmasıdır.»

Bu tanımdan daha iyisi de kolay kolay bulanamazdı doğrusu. Bu tanımın şerefine içilirdi hani. Yozyürek geri dönüp az önce kalktığı masaya oturdu. Mutluluğu aramaktan da vazgeçmişti artık. Sadece neşesini bulmaya bakıyordu.

Sulhi DÖLEK

(1) «Bütün Eşref», Fahri Uzun, 1964

İşsiz vatandaşlar; «lâf değil, iş istiyoruz» dediler — Gazeteler —

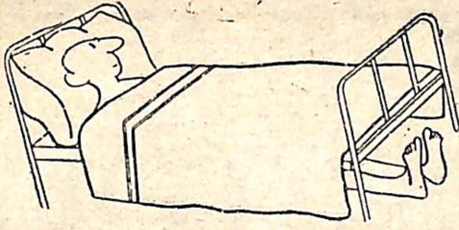
Biçareler!...

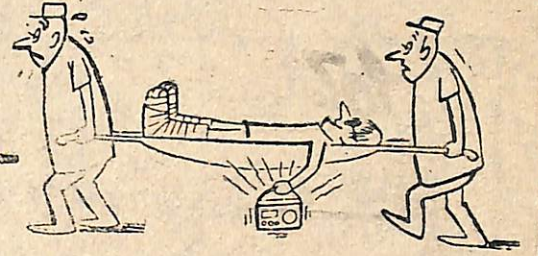
MANTIK!..

Akbaba

Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası
SAHİBİ :
Ergin Ortaç
Yazı işlerini fiilen idare eden :
Kadri Yurdatap
Sekreter : Selâmi M. Yurdatap
Dizildiği ve basıldığı yer :
Akbaba Matbaası
İDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer Caddesi
No: 8 - 10, Daire: 3. İstanbul
Telefon : 22 18 11
İLÂN FİYATI : Kapak içi santimi 60 lira, iç sayfalar 65 lira.
Fiyatı : 250 kuruş,

Dünya Karikatürleri

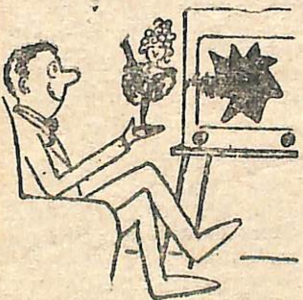

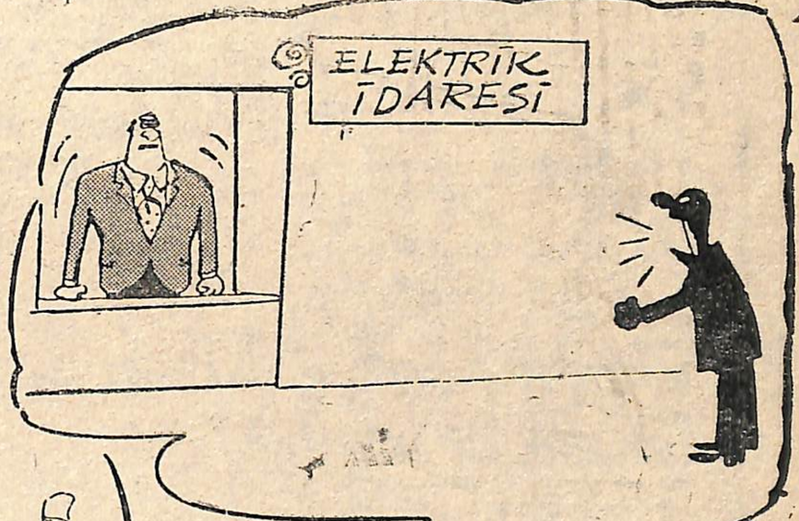

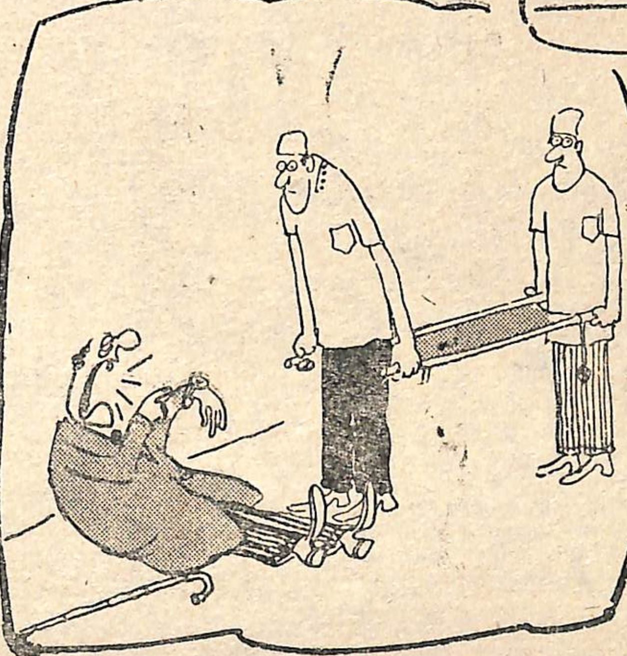

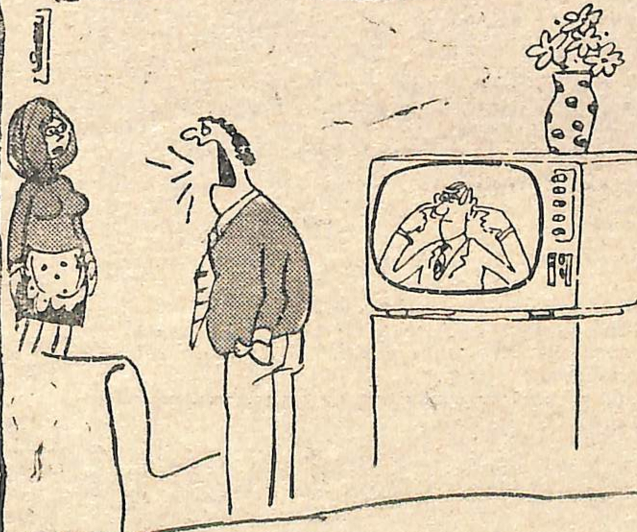
Bağıran Çizgiler

par Hoviv

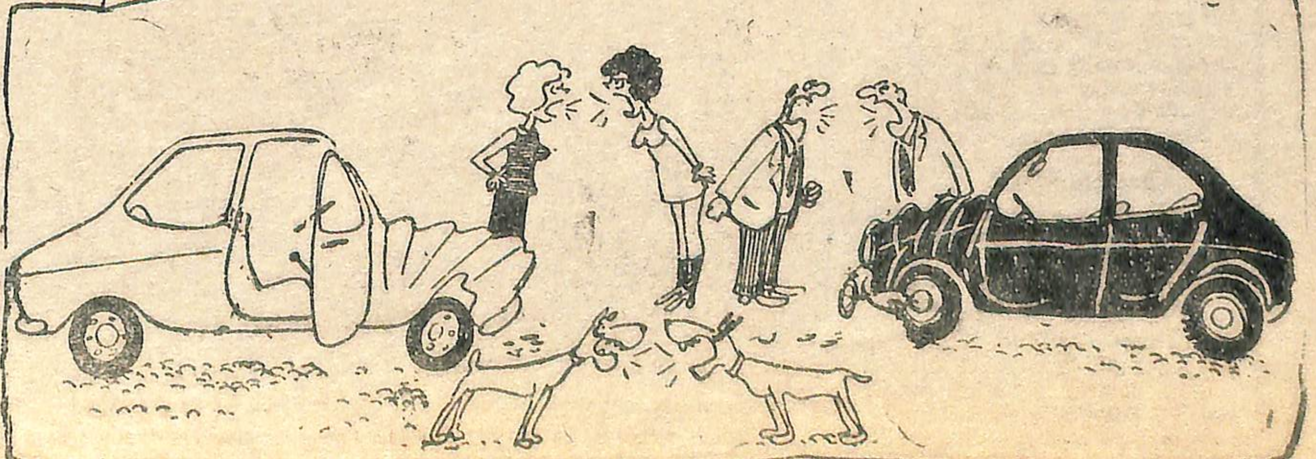

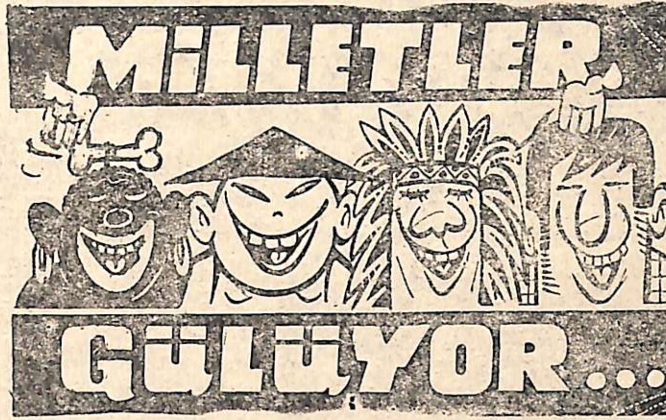

— Hayır dostlarım, ısrar etmeyin... Karım çıkmamı istemiyor...

UYANIK KAPICI

Büyük bir güzellik enstitüsünün kapıcısı bol bahşiş kazanmakla tanınmıştı. Bir gün bir meslektaşı bu işin sırrını sordu. Çok bahşiş alan kapıcı gülerek açıkladı:

— Bu çok basit, dedi. Gelen müşteriyi karşılarken buyrun madam diyorum. Aynı müşteri çıkarkende, güle güle matmazel diyorum. Sonuçta, bol bol bahşiş almama neden oluyor.

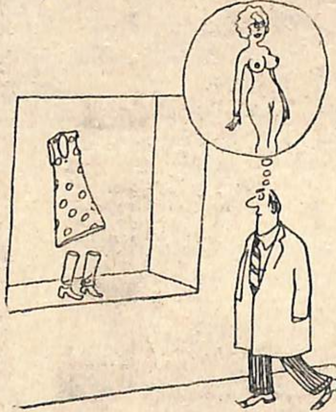
FALCININ İNTİKAMI

Falcı kadın, önündeki yuvarlak kristalden gözlerini ayırarak, karşısında oturan genç müşteri kadının suratına şiddetli bir tokat atınca kadın yerinden fırladı:

— Ne yapıyorsunuz?

Falcı soğukkanlılıkla:

— Hiç, dedi. Kristalde bir müddet sonra kocamı baştan çıkaracağınızı gördüm. Şimdiden hıncımı alıyorum!...

Yazısız

BALODA

Hazır cevaplılığı ile tanınmış olan Paul bir baloya gitmişti. Orkestra güzel bir dans müziği çalıyordu. Paul bir kıza yaklaştı:

— Dansedebilirmiyiz? diye sordu.

Kız onu süzdü:

— Çocukla dans etmem, dedi.

Çocuk yüzlü Paul hemen yapıştırdı:

— Affedersiniz, hamile olduğunuzu bilmiyordum.

TEHDİT

Cennette, Ademle Havva küçük bir aile kavgasına tutuşmuşlardı. Adem hiddetle:

— Bak Havva, diye bağırdı, bana yapacak tek şey kaldı...

— Nedir söyle, dedi Havva.

— Derhal çeneni kapamazsan, bir başka köşeye gider başka bir kadın bulurum.

KÖTÜ KOMŞULAR

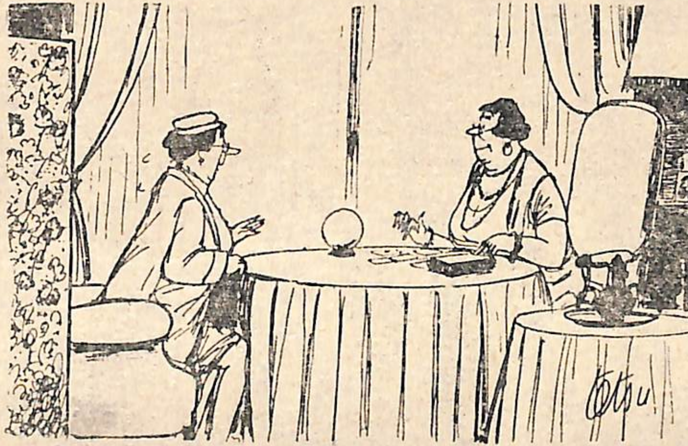
Birbirini çekemeyen iki komşu bir yerde karşılaşmışlardı: biri alayla:

— Üzgünüm ama, tavuklarım dün ekmiş olduğunuz bütün tohumları yediler, dedi.

Diğeri güldü.

— Hiç önemi yok, Köpeğim iki saat evvel tavuklarınızın sekizini öldürdü bile...

— Ya öylemi? Bu sözleriniz, yüreğimdeki vicdan azabını azalttı: Çünkü az evvel arabamla köpeğinizi çiğnemiştimde...

— Kocamın aldatmasına aldırmıyorum.. Ama çamaşırlarımı bembeyaz yapan hangi çamaşır tozunu kullanıyor onu merak ediyorum!...

İŞSİZLİĞE ÇARE

İki işsiz, deniz kenarında oturmuş, gelip geçenleri seyrediyorlardı. Biri çapkındı, arkadaşına:

— Ne düşünüyorum biliyormusun, dedi.

— Ne?

— Dünyadaki bütün kadınlar bir kıtada, erkeklerde bir başka kıtada olsalardı işsizlik diye bir şey kalmazdı yer yüzünde...

— Nasıl kalmazdı, anlıyamadım...

— O zaman herkes gemi, vapur yapmak için çalışırdıda!...

İYİ YEMEK

— Sevgilim, yemeği hakikaten beğendinmi?

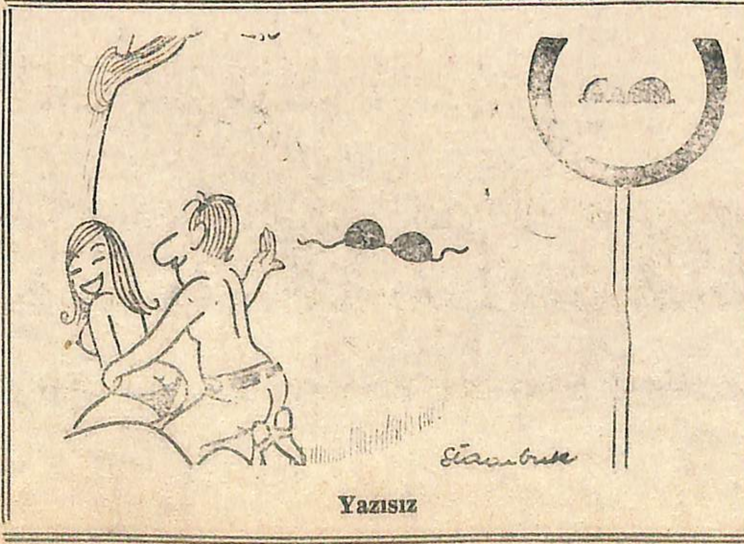
Kocası, gülümsedi:

— Çok güzel olmuş hayatım, Bütün konserve kutularını hakikaten yalnız başınamı açtın?

SIRA İLE

Karısından boşanmış olan bir adam, arkadaşına:

— Karıma halâ aşığım, dedi. O yeniden bir başkasile evlendi. Ama şimdi, dolaba beni saklıyor...

Yazısız

— Yanağımdaki beni koymayı unutmayınız...

KADIN MANTIK

Genç karı koca çekişiyorlardı. Sonunda kadın hiddetle bağırdı:

— Uzun etme! Ben sana parayı nasıl kazandığımı soruyormuyum? Şu halde sende bana onu nasıl harcadığımı sorma!

MANEVÎ İŞKENCE

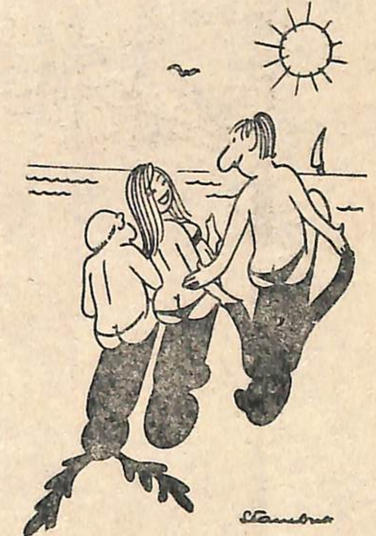
Boşanmak istiyen kadını dinliyordu yargıç.

— Sayın yargıç. Kocam bana manevî işkence yapıyor!.

— Ne gibi?.

— Hangisini anlatayım, meselâ:

— Doğum günümde pastamdaki mumları söndürmeme yardım etmek istedi. Kabul ettim, yan odaya geçti ve vantilatörü getirmesin mi?..

Yazısız

PARK YERİ

Bir kadın, kaldırım kenarındaki sokakta boydan boya yatmıştı. Oradan geçen bir polis:

— Neyiniz var madam, hastamısınız? diye sordu. Kadın!

— Hayır, hayır hiç bir şeyim yok, dedi. Kocam az sonra gelecek, arabasını park edeceği yeri koruyorum.

KAYIP CÜZDAN

Babacan bir adam karakola giderek:

— Cüzdanımı kaybettim, dedi.

Komiser teselli etti:

— Onu bulmağa çalışacağız;

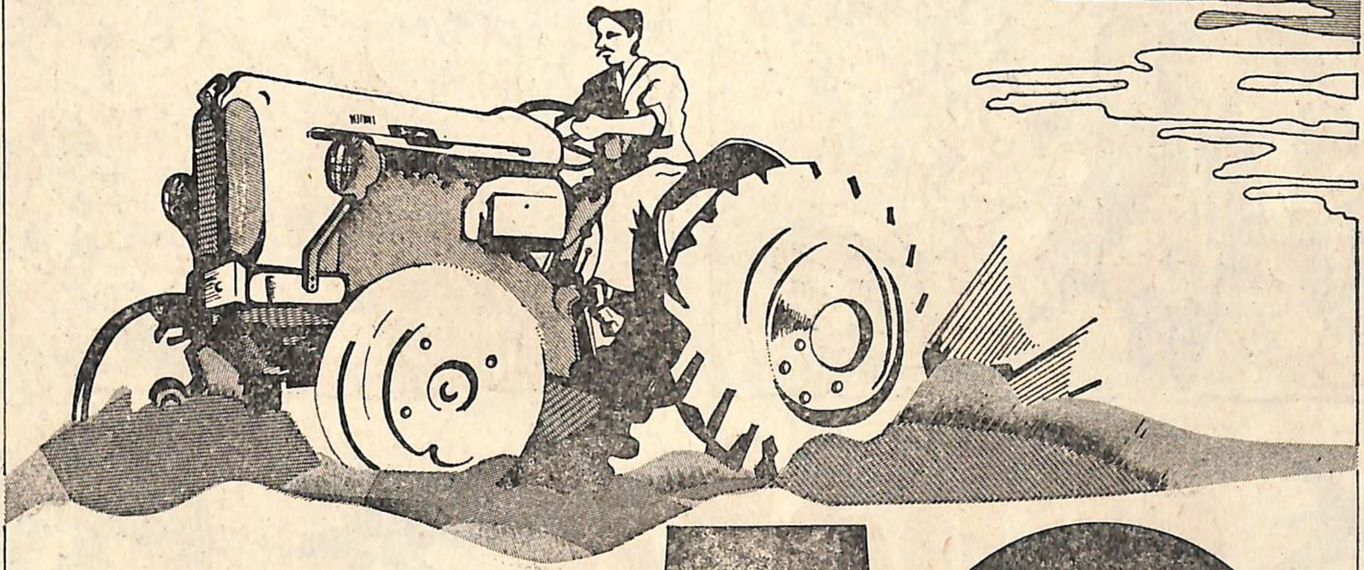
Adam ekledi;

— Cüzdanımı ortağım buldu, Şey... Fakat.

— Şu halde, istediğiniz nedir?

— Ortağımı bulmanızı istiyorum!...

YURT EKONOMİSİNİN TEMEL DAYANAĞI

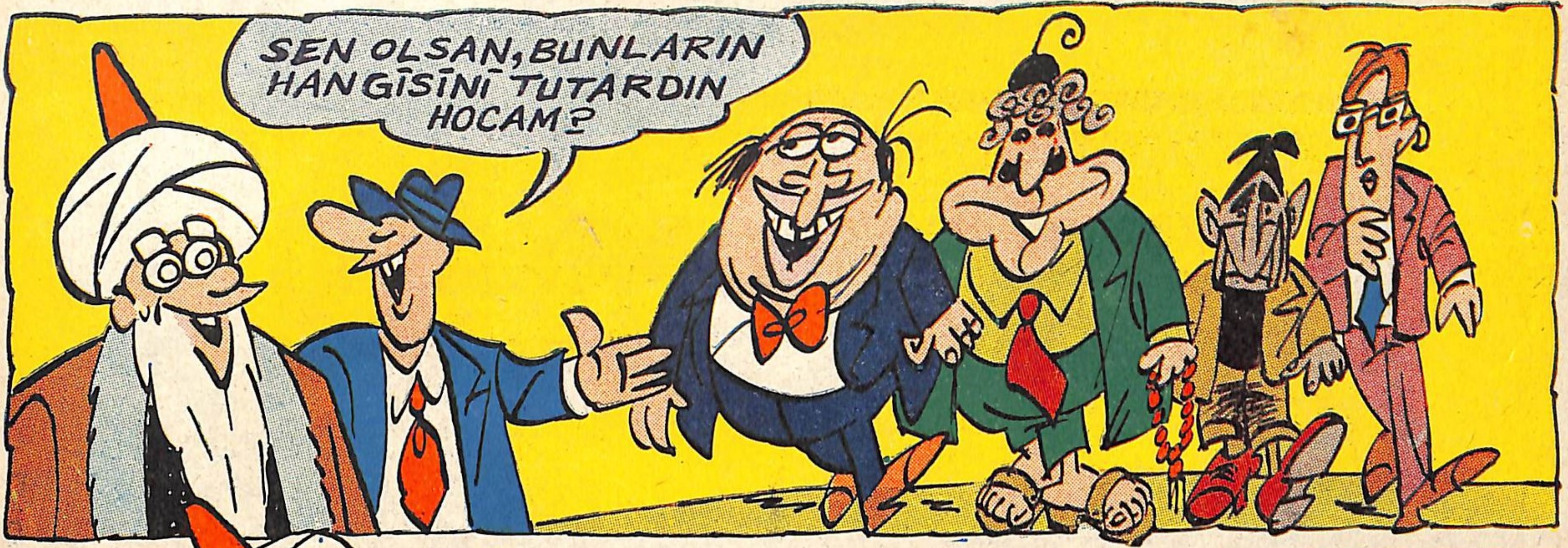
50

milyarı
aşan plâsmanları ile...

T.C. ZİRAAT BANKASI

CELAL

(Basın: 60053 - 20135 — 59)

SEN OLSAN, BUNLARIN HANGİSİNİ TUTARDIN HOCAM?

BUNU TUTARDIM. ÇALIŞAN BİR FABRİKAYA AÇILIŞ TÖRENİ YAPMASIN DİYE

BUNU TUTAR, KÜRSÜDEN ALIRDIM... PALAVRA ATMASIN DİYE!..

Akbaba

BUNU TUTARDIM... YARAMAZLIK YAPMASIN DİYE!..

YA BUNU HOCAM?

ZEKİ
SİNEK AVLAMAĞA HİÇ NİYETİM YOK!